
UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00889135 0

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

«. . . αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων».
('Οδ. Ω 13–14)

ΕΚΔΟΣΗ Β΄

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

«Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ»
Ἡσίοδος (Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 40-41)

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΣΥΝΤΡΙΜΑΤΑ

ΩΡΕΣ

ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

723 - ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ
ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΑΣΦΟΔΕΛΟΙ

«. . . αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων».
(Ὀδ. Ω 13 - 14)

ΕΚΔΟΣΗ Β΄

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΗ μοναξιά μου, τὸν ἰσόθεο Ἀχιλλέα
Φέρνω συχνὰ στὸ νοῦ, καὶ τὸν θωρῶ,
Μόλις ἀπὸ τὸν Ὀδυσσέα μαθαίνει νέα,
Στὰ Ἠλύσια, γιὰ τὸ γυό του τὸ λαμπρό,
Μὲ βήματα μεγάλα καὶ κορῶνα
Τὴν πατρικὴ χαρά, νὰ προσπερνᾷ
Τοὺς ἄλλους ἥρωες, μόνος στὸ λειμῶνα
Τῶν ἀσφοδέλων μπαίνοντας ξανά...

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

ΔΡΟΜΟΙ πολλοὶ ἤτανε μπροστά μου,
Κ' ἔφτανε μόνο νὰ διαλέξω,
Γιὰ ναὕρω κάπου τἄνθια χάμου
Καὶ νὰ τὰ πλέξω.

Κ' ἐγώ, κυττάζοντας, ἐπῆρα
Τὸ μονοπάτι μὲ τ' ἀγκάθια,
Γραμμένο μου ἔτσι ἀπὸ τὴ μοῖρα,
—Καϋμοὶ καὶ πάθια.

2

Στο δάσος τοῦ βουνοῦ ἐκεῖ πέρα
Κάποτε θὲ νὰ πάω, καὶ πίσω
Τὰ μάτια δὲ θὰ τὰ γυρίσω
Στὴν πολιτεία καὶ στὴν ἡμέρα.

Τοῦ κρεμαστοῦ νεροῦ ἡ φλογέρα
Θὰ μοῦ κρατάῃ κρυμμένη τὸ ἴσο,
Στὸ ὑστερινό,ποὺ ἐκεῖ θ' ἀφίσω,
Τραγοῦδι—φύλλο στὸν ἀέρα ...

3

Ω ΤΗ ζωή μου πῶς τὴν κλειῶ
Σ' ὅ,τι π' ἀδίκησεν ἡ φύση,
Πῶς ἀγαπῶ ὅ,τι εἶγε παλιὸ
Κι' ὅ,τι ποτὲ νὰ μὴν ἀνθίσῃ !

Πόσες φορές, μαῦρε κισσέ,
Δὲ νοιώθω πλάϊ σου, ὅπως μένω,
Νὰ πλέκωμαι μαζὶ μὲ σὲ
Στὸ μῦλο ἐκεῖ τὸν γκρεμισμένο...

4

Μπηκα στὸν κῆπο κ᾽ εἶδα γύρα
Σκοτάδι πένθιμο καὶ χάμου
Τὴν ἀνοιξάτικη πορφύρα
Νὰ σκίζεται στὰ βήματά μου.

Κάτ᾽ ἀπ᾽ τὰ δέντρα τὰ θλιμμένα
Τότε περάσανε μαζί μου,
Δίχως προμήνυμα κανένα,
Δυὸ πολυφίλητοι νεκροί μου...

5

ΣΗΜΕΡΑ πάλι μὲ σκλαβώνει
Λουλουδισμένος ἔτσι ὁ Μάης·
Νοσταλγικὸ εἶν' ἐδῶ τὸ χιόνι
Π' ἀνθεῖ μαζὶ μὲ τὰ ἐντελβάϊς.

'Εδῶ τὴν κεφαλὴ ὅπως κλίνω
Στ' ὄνειρο μιᾶς χρυσῆς ἡμέρας,
Θἄθελα ἢ τἄνθος νἆμαι ἐκεῖνο,
Ἢ φῶς νὰ γίνωμαι καὶ ἀέρας...

6

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ἀπ' τὸ φράχτη ἀπάνω
Σὰν μ' εἶδε νὰ περνῶ κ' ἐχτές,
Μοὖπεν: «ἀπόψε θὰ πεθάνω»,
Κ' ἤτανε ὥραῖον ὅσο ποτές.

Σήμερα, τὸ νερὸ ποὺ ἀγάλι
Κάτ' ἀπ' τὸ φράχτη ἐκεῖ κυλᾷ,
Μ' εἶδε νὰ σταματήσω πάλι
Καὶ μοῦ δηγήθηκε πολλά...

7

Η σκεψη μου γιατί μονάχα
Στὰ περασμένα καὶ παλιά;
Γιατί τὰ ποὺ θἀρθοῦνε τάχα
Νὰ μὴν τὰ λογαριάζω πλιά;

Τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς πρέπει νἄχω
Τὸν ἴδιο ἐχτρὸ παντοτινά,
—Τὸ κῦμα ἐκεῖνο εἶμαι στὸ βράχο
Ποῦ σπᾷ καὶ πίσ' ὅλο γυρνᾷ...

8

ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΕΝΟΣ στὰ νερά σου,
Λίμνη, τὰ πράσινα, φορῶ
Στεφάνι ἀπὸ τὰ νούφαρά σου
Τὸ πιὸ λαμπρό, τὸ πιὸ ἀλαφρό.

Καὶ τ' ἀεράκι, ποὺ φυσάει
Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐκεῖ δᾶ,
Σὰν ἑκατόφυλλο τοῦ Μάη,
Στὸ μέτωπό μου τὸ μαδᾷ...

ΑΛΛΑΓΕΣ

Στους κήπους μέσα πού ψυχὴ θὰ πλανηθῇς ἀπόψε,
        Τῆς ἔγνοιας, τοῦ καϋμοῦ, τῆς συλλογῆς,
Τὰ λούλουδα τὰ πιὸ ἀκριβὰ ξεχώρισε καὶ κόψε,
        Δῶρα νὰ τὰ προσφέρῃς τῆς αὐγῆς.

Κι' ἂν νὰ ματώνῃς, ὦ ψυχή, σοῦ πρέπει πάντα ἐσένα,
        Ὅμως τὸ ξέρεις, ὅσο ἄλλος κανείς,
Πὼς τ' ἄνθια πού μοσκοβολοῦν μ' ἀγκάθια εἶνε πλεγ-
[μένα,
        Καὶ πὼς χαρὰ εἶνε ὁ πόνος πού πονεῖς...

*

ΕΤΣΙ λοιπὸν χιμαιρικοὶ τὰ πάντα ταξιδιῶτες,
Ἔτσι περνοῦν γοργά,
Σὰν ἕνα χέρι ἀνίλεο, χαρὲς στερνὲς καὶ πρῶτες,
Μαζὶ νὰ κυνηγᾷ.

Κάμποι, βουνὰ καὶ ποταμοὶ καὶ δέντρα τὸ ἴδιο πᾶνε
Σὰ μέσα σὲ βυθό,
Μὰ σὰ σφυρίζει ἡ μηχανή, ἐμὲ ἀποχαιρετᾶνε,
Ποὺ φεύγω πρὶν σταθῶ...

*

Quando venimmo a quella foce stretta,
Ov Ercole segnò li suoi riguardi,
Acciocchè l' uom più oltre non si metta..
Dante, Inferno, XXVI-107-109.

ΑΝΤΙΣ γιὰ ρόδα καὶ κλωνιὰ δάφνης, τὸ χιόνι ἀνθίζει
Στὰ σκόρπια σου μαλλιά;
Τὴν ἀφρισμένη θάλασσα τῶν πόθων νὰ θυμίζῃ
Ποὺ σὲ παιδεύει — ἀλλοιά!

Ὅμως ποιός ξέρει, ἂν φτάνοντας σὲ κύματα μοιραῖα,
Μὴ δὲ θὰ δῇς κ' ἐσύ,
Πρὶν οἱ θεοὶ σ' ἐκδικηθοῦν ὅπως τὸν Ὀδυσσέα,
Τὴν πόρτα τὴ χρυσή...

*

Μεσα στὰ δάση πᾶρτε με, πλανεῦτρες Ἀμαδρυάδες,
Καί, σεῖς Νεράϊδες, μέσα στὰ νερά,
Καλάμια ἐσεῖς, γενῆτε μου τερπνοὶ τραγουδιστάδες,
Πλατάνια, ὀξὲς καὶ λεῦκες, μιὰ φορά!

Πᾶρτε μ' ἐσεῖς, ψηλὲς κορφές, βαθυὰ ρουμάνια πλάνα,
Λαγκάδια ἐσεῖς αἰώνια σκοτεινά,
Νὰ κόβω τὸν ἀμάραντο πίσ' ἀπὸ μιὰ ἄγρια δράνα,
Μιὰν ἄβυσσο ν' ἀκούω ποὺ θὰ ξυπνᾷ...

*

Ω ΕΣΕΙΣ ὅπου κλειστήκατε αὐτοῦ μέσα, ἀνοίξετέ μου,
Πόθοι, χαρές, παλμοί,
Στέκομ' ἀπ' ἔξω, ἀνθότοποι δὲ σᾶς ξεχνῶ ποτέ μου,
Μυρώνετε μιὰν ὥρα ἑσπερινή.

Καμπάνα ποῦ χτυπᾷς ἀργὰ κι' ἀπὸ μακρυὰ σ' ἀκούω,
Σκυμμένος, σιωπηλός,
Τώρα τὸ συλλογίζομαι πόσο ἄδικα νὰ κρούω
Μιὰ θύρα, ποὺ τὴ σκέβρωσε ὁ καιρός...

Κ' ΕΚΕΙΝΗ ἡ ποθητὴ στιγμὴ ποτέ της νὰ μὴ φτάνῃ,
"Ολο ν' ἀγγίξω κι' ὅλο μακρυά,
Τὸ ἀμάραντο πού μοὖπλεξες ἀκάνθινο στεφάνι,
Τὸ βλέπεις τώρα στ' ἄσπρα μου μαλλιά.

Γελᾷς; ὤ, ἂς παίξῃ ἀπάνω μου, σὰν ἥλιος τοῦ Γεννάρη,
Τοῦ πλάνου χαμογέλιου σου τὸ φῶς,
Μιὰν ἀπριλιάτικη ὀμορφιά, μαγιάτικη μιὰ χάρη,
Μήδ' ὠνειρεύτη ὁ κρύος μου οὐρανός.

ΣΤΗ δύση ἀπόψε κόκκινο σταμάτησες, φεγγάρι,
Καὶ στὴν ἀνατολή,
Ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπελπισμὸς νὰ πάρῃ
Κι' ὁ τάφος ὅση κλεῖ.

Μὰ τὰ θλιμμένα ἐρείπια σὲ δέχονται, ὦ σκοτάδι,
Σὰ φῶς αὐγερινό,
Καὶ ρίχνεις σὲ μιὰν ἄβυσσο, φεγγάρι, ἀπόψε βράδυ,
Καὶ κόσμο καὶ οὐρανό...

*

ΣΥΧΝΑ πὼς φτάνω σὲ θαρρῶ, πουλὶ κρυμμένο στὰ [κλωνιά,
Αηδόνι, ἐσένα, πλάνο,
Καὶ κάποτε γιὰ μιὰ στιγμή, σκληρὴ τῆς μοίρας μου [ἀπονιά,
Νομίζω πὼς σὲ πιάνω.

Ὅμως μονάχα τ' ἄξαφνο φτερούγισμά σου ποὺ θροεῖ,
Σὰν ἀστραπὴ μ' ἀγγίζει,
Καὶ νοιώθω ἐκεῖ ποὺ μάχομαι, νὰ κρέμεται ὅλη μου ἡ ζωή,
Σ' ἕνα κλαδὶ ποὺ τρίζει...

ΣΕ ΤΕΣΕΡΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μ'ΑΡΕΣΕΙ ἐσὺ νὰ μὲ χτυπᾷς, χινοπωριάτικη βροχή,
Καὶ νὰ δροσίζῃς τὸ γυμνὸ τὸ μέτωπό μου,
Σὰν μέσ' ἀπὸ μιὰν ἄβυσσο τ' ἀργό μου βῆμα ν' ἀντηχῇ
Καὶ νὰ διαλυέμαι στὸ νερὸ τοῦ φωτισμένου δρόμου.

ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ

Απανω ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα κι' ἀπ' τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς,
Τὸ ρόδο ἀνθεῖ, τὸ σύγνεφο λάμπει χρυσὸ στὴ δύση,
Καὶ θλιβερώτερα ἀπὸ σέ, ποὺ πεταλούδα θὰ καῇς,
Τὸ χρῶμα ἐκεῖνο θὰ σβυστῇ καὶ τ' ἄνθος θὰ μαδήση...

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΗΣ τοῦ νεροῦ βουΐζει πάντα καὶ ξεσπᾷ,
Χίλιες φοβέρες στὸν ἀφρό, τὸ κῦμα ἀχνὸς καὶ σκόνη·
Κι' ὁ κύκνος πλέει ἀτάραχος καὶ μήτε τὰ φτερὰ χτυπᾷ,
Μόνο τ' ἀνοίγει κάποτε καὶ τὸ κεφάλι ὑψώνει.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στον κῆπο μέσα βρίσκομαι σ'ἄφωνη ἀπόψε προσευχή,
Τὰ φύλλα ἀκούω τὰ χρυσαφιά, τ'ἄνθια ποὺ μαραθήκανε,
Κ' ἡ μαυροφορεμένη μου κλίνει εὐλαβητικὴ ψυχὴ
Καὶ μνημονεύει τοὺς νεκρούς, ποὺ ἀπολησμονηθήκανε.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΡΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ω ΕΣΥ γριοῦλα ἀναγυρτὴ στὴ θύρα τὴν κλεισμένη!
Σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ, τί στίχο νὰ σοῦ πλέξω;
Μοιάζεις τὴ μαύρη μου ζωή, ποὺ σὰν ἐσένα μένει
Κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μακρυὰ κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω...

ΑΡΓΑ

Χαιρε, παμπόθητε γιαλέ, ποὺ τώρα μάταια μᾶς καλεῖ,
Τὰ μάτια πίσω στρέφοντας, μιὰ μαγεμένη σου ἄκρη,
Ὦ, πῶς λησμονηθήκαμε παίζοντας ἄφρονα οἱ τρελλοί,
Καὶ πῶς βρεθήκαμε ἄξαφνα μέσ' τοῦ πελάου τὰ μάκρη...

ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

Χινοπωρο, στολίστηκες νεκρὸ κι' ὡραῖο ἀπὸ προχτὲς
Μὲ τὸ παλιὸ βενέτικο χρυσάφι,
Καὶ νά, οἱ βοριάδες οἱ πικροὶ σοῦ γίνονται τραγουδιστές,
Καὶ τὰ νερὰ τὰ πένθιμα, ζωγράφοι...

ΠΡΟΜΑΝΤΕΜΑ

ΔΙΠΛΑ τὰ δίχτυα στήσανε στ' ἀνυπεράσπιστο πουλί,
Κάθε φραγὴ κι' ἀλάθευτο ντουφέκι,
Κ' ἐκεῖνο ἀβέβαιο πετᾷ καὶ κρεμασμένο τρεμουλεῖ
Ποιός ξέρει—ἀπὸ προμάντεμα σὲ μιὰ φωλιὰ ποὺ πλέκει...

ΣΕ ΦΙΛΟ ΝΕΚΡΟ

Και μὲ τὸν ἄγριο τὸ βοριᾶ τὰ μάτια μου σὲ κλαῖνε
Καὶ μὲ τὸ βρόχινον καϋμὸ στὰ φύλλ' ἀπάνω τὰ ξερά,
Μὰ πιότερο κάθε φορά,
Πὤρχετ' ἡ ἄνοιξη χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ

Πυργοι χαρτένιοι τὰ ὄνειρα, σκόρπια κ' οἱ πόθοι κάστρα,
Τάφος καὶ τὸ πολύβοο κι' ἄγριο τῆς χώρας κῦμα,
Κ' ἐδῶ μέσ' στὴν ἀστροφεγγιὰ καὶ τὴ γαλάρια πάστρα,
Μαρνέροι ἐσεῖς, καλὲς καρδιὲς ὅπου ἀρμενᾶτε πρίμα...

ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

Σταλα τὴ στάλα τὸ αἷμα μου στάζουν τὰ νύχια σου,
[ἀετέ,
Καὶ τὰ μεγάλα σου φτερὰ βαμμένα εἶνε ἀπὸ μένα,
Κι' ἂν σπάραξες τὰ σπλάχνα μου, δὲν ὑποτάχτηκα ποτέ,
Κι' ὥς τέλος μου ἐπολέμησα τῆς μοίρας τὰ γραμμένα,

ΘΕΑΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς μὴ θἄπρεπε—λέω—μέσ᾽ στὸ μνῆμα
Νὰ πέσουν ὅλα τὰ ὄνειρα κ' ἡ κάθε ἐλπίδα,
Νεκράνθια ἀπάνω στὸ ἄλυωτο, βαρύ μου κρῖμα,
—Στὸ πού μοῦ γέλασε ἡ θεὰ καὶ δὲν τὴν εἶδα . . .

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Ἀφιερωμένα στὸ μεταφραστὴ τοῦ Ὀμὰρ Καγιὰμ
Τὸν Τριανέμη (Κ. Κατσίμπαλη).

*

ΒΡΑΓΙΕΣ, βραγιές, τἀνθόφυλλα δὲ μῶστρωσες νὰ κοι-
[μηθῶ
Κάτ' ἀπ' τὸ φράχτη σ' ὄνειρο, σ' ἕνα μαντρὶ ἀπὸ πίσω,
Καὶ νὰ μὴ μένῃ τίποτες πρωΐ, πρωΐ, σὰ σηκωθῶ,
Μήτε νὰ ξαναθυμηθῶ, μήτε νὰ λησμονήσω.

*

Μέσα στὰ δάση ὁλόγυμνος, μὲ φύλλα στὴν κορφή μου,
Χλωρὸ στεφάνι ἀγριελιᾶς δὲ φόρεσα ποτέ μου,
Κι' οὔτε γυναῖκα μου ἔγινες Δρυάδα, οὔτ' ἀδερφή μου,
Οὔτε ποτὲ ἀποκρίθηκα στὰ ρυθμικὰ τοῦ ἀνέμου.

*

Μὲ τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ, τὴ σύριγγα τοῦ Πάνα,
Δὲν ἐτραγούδησα κ' ἐγὼ μιὰ μυρωμένη ἀνατολή,
Πῶς σ' ἐλεγεῖο ἐγύρισα τὸ χαρωπὸ παιάνα,
Κουφὸς στὸ γάργαρο νερὸ καὶ στὸ γλυκόφωνο πουλί!..

*

Ξέφωτα πλάγια, ἰσκιώματα, κάμποι, ποτάμια, δάση,
Βουνοκορφὲς ἀπάτητες, ἀλσάκια χλοερά,
Τὰ μάτια δὲ σὲ χάρηκαν ὅσο ἔπρεπεν, ὦ πλάση!
Κ᾽ ἔμειν᾽ ἀδρόσιστη ἡ καρδιὰ κι᾽ ὁ νοῦς χωρὶς φτερά...

*

Θάλασσα δὲν ἐγεύτηκα τὴν πίκρα, τὴ χαρά σου,
Στὴν εὐτυχία δὲν ξέχασα ν᾽ ἀλλάξω τὰ πανιά,
Μήτε πλεούμενο γιὰ μὲ τ᾽ ἄγρια δεντρὰ τοῦ δάσου,
Κ᾽ ἴσως μονάχα φέρετρο σ᾽ αἰώνια σκοτεινιά...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΑΓΑΠΗ

ΘΕ ΜΟΥ, κι' ἂς ἦταν νὰ μποροῦσα,
Θέ μου, κι' ἂς ἦταν δυνατό,
Μελαχρινή, ξανθιὰ καὶ ροῦσα
Νὰ μὴ γυρνοῦσα πιὰ νὰ δῶ.

'Αγάπη, Μέδουσα καὶ Μοῦσα,
Πόσ' ἀπὸ σένα δὲν τραβῶ!
Θάλασσα πικροκυματοῦσα,
Κ' ἐγὼ στὰ βάθ' ἢ στὸν ἀφρό...

ΚΡΙΝΟ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Είπε τῆς ἀμμουδιᾶς τὸ κρίνο,
Σκυμμένο ἀπάνω στὸν ἀφρό :
—Γιατί τὴν πίκρα σου νὰ πίνω,
Κῦμα σκληρό ;

Κ' εἶπε τὸ γέρικο τὸ κῦμα,
Περίλυπο καὶ σκυθρωπό :
—Τὸ ξέρω, εἶν' ἄδικο καὶ κρῖμα
Νὰ σ' ἀγαπῶ.

ΑΝΟΙΞΗ

Τωρα τὰ λουλούδια ποῦ εἶνε
Δροσισμένα, μυρωμένα,
Ὅπως ἄλλοτε μ' ἐμένα,
Τρέξε μόνη στοὺς ἀγρούς.

Ἴδια σὰν καὶ τότε γίνε,
Ἕναν κόσμο ἀνθάκια κόψε,
Καὶ μ' αὐτὰ ράνε μ' ἀπόψε,
Ὅπως ραίνουν τοὺς νεκρούς...

ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Ἔξω ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τοὺς βάτους
Καὶ ψηλότερ' ἀπὸ δέντρα καὶ φωλιές,
Τὰ πουλάκια παίζουν τὰ φτερά τους,
Σὲ γεμάτο ἀέρα ἀπὸ λαλιές.

Κι' ὁ μαγνήτης ἥλιος τὰ σιμώνει
Μόλις βγαίνει καὶ τὰ βλέπει χαρωπά,
Καὶ μὲ φῶς ἀγάπης τὰ πληγώνει
Κ' ὕστερα ζευγάρια τὰ σκορπᾷ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΜΑΚΡΥΤΕΡΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΕΝΑ τραγοῦδι τὸ πρωΐ
Κι' ἄλλοί μου σὰν ἀργήσῃ!
Τρέμ' ἡ καρδιά μου νὰ ραΐσῃ,
Κ' εἶνε κομμένη μου ἡ πνοή·

Χίλιων πουλιῶν ὀχλαλοὴ
Καὶ κελαϊδίστρα ἀκόμα βρύση,
Τραγοῦδι νὰ σὲ πῶ ἢ μεθύσι;
Ὦ, δοξασμένοι νἆνε μου οἱ θεοί!

Κ' ἐσέ, βασιλεμένη μου ζωή,
Χαρά σου τέτοια δύση!
—Ξερὸ κλαδὶ ποὺ τὤχει ἀγγίσει
Μιὰν αὔρα καὶ τὸ κάνει καὶ θροεῖ...

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ

Χαριτωμενο πρόσωπο μπρὸς στὸ βιβλίο,
Ματάκια ἐσεῖς σκυμμένα ἐκστατικά,
Στῆς φαντασίας, μικροῦλα μου, τὸ πλοῖο
Καὶ ταξειδεύεις ἔτσι, στ' ἀνοιχτά.

Εὐτυχισμένη! οὔτ' ἀναπνιά μου ἂς μὴν ταράξῃ
Τὴν προσοχή σου· τί χαμογελᾷς;
Μαντεύω πὼς ὁ πόθος σου θ' ἀράξῃ
Σὲ λιμανάκι ἀθόλωτης χαρᾶς.

Ἔφτασες; τέλος πάντων ἔλα, τρέξε, νά με!
Τὸ καλῶς ἦρθες πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Διηγήσου μου ὅ,τι ἐδιάβασες καὶ κάμε
Νὰ ξαναταξειδέψουμε κ' οἱ δυό...

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΣ

Στὸν ποιητὴ Γρυπάρη.

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΕ χλωμὲ ἀδερφὲ τοῦ πόνου, κ' ἡ καρ-
[διά μου
Δεμέν' εἶνε μαζί σου·
Κακὸς ἀέρας μὲ χτυπᾷ καὶ δὲ μὲ ρίχνει χάμου,
Καὶ σὰν τ' ἀχνὸ κλωνί σου
Μέσα στὸ κρούσταλο νερό, ἡ ἀγάπη μου ἔτσι λυώνει
Στὸν πάγο καὶ στὸ χιόνι...

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Όλα τὰ βάραθρα, οἱ χαμοί,
Κι' ὅλες οἱ ζάλες, τὰ ὕψη,
Τὰ ρέματα καὶ οἱ ποταμοί,
—Ποιὰ μυστικιά μου θλίψη!

Βυθοὶ κι' ἀπόσκια καὶ πηγές,
Τοῦ λόγγου ἀνήλια χλόη,
Μελισοχόρταρο βραγιές,
—Ἡ ἔγνοια ποὺ μὲ τρώει!

Ἀγρίμι, δύστυχη ψυχή,
Κι' ἔξ' ἀπὸ τὴ μονιά σου,
Καὶ τὸ ρουμάνι ν' ἀντηχῇ
Καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ δάσου...

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Δεν εἶνε ὅτι σοῦ μοιάζει,
Θάλασσα, μιὰ καρδιά,
Τόσο ἐδῶ πέρα...
Μὲ τρώει ἐμὲ βαθειά,
Νύχτα καὶ μέρα,
Σκληρὸ μαράζι.

Ὦ ἀλλοίμονο! καμμία
Δὲ γνώρισα ποτὲς
Ἐγὼ γαλήνη,
Σὲ σκέψες κλειᾶ φριχτὲς
Τὴν ἀπεραντοσύνη
Σου, τρικυμία...

ΚΑΤ' ΑΠ' ΤΗ ΛΕΥΚΑ

Χαΐδευε τοὺς λαμπροὺς ἀνθούς, ἀθάνατο ἀεράκι,
Τῶν θείων δεντρῶν τὰ φύλλα,
Στὴ φτέρη παῖζε, ὅπως περνᾷς, σκύβε καὶ στὸ ρουπάκι
Καὶ μὲ τ' ἀγκάθι μίλα.

Κάτ' ἀπ' τὴ λεῦκα τὴν τρανή, ποὺ αἰθέρια ἀνασαλεύει
Θάματα κλώνια, ὁ νοῦς μου
Πνοή, ἀνασταίνει τοὺς σεπτοὺς πατέρες μου καὶ γνεύει
Στοὺς ἄπλερους τοῦ τραγουδιοῦ—καθὼς ἐγὼ—ἀδερ-
[φούς μου...

ΚΑΡΔΙΑ ΚΙ' ΑΗΔΟΝΙ

Στὸν ποιητὴ Δροσίνη.

Ηρθες ξανὰ φιλέρημον ἀηδόνι
Νὰ πλέξῃς τὴν κρυμμένη σου φωλιά·
Ρόδο ἀνοιγμένο ἡ ἄνοιξη, ἀνεμώνη
Χειμερινὴ στὸν ἄνεμο ἡ καρδιά.

Σὰν τὰ κλωνάρια ποὺ ὄψιμο ἕνα χιόνι
Τἄκαψε πιὸ κι' ἀπ' ἄξαφνη φωτιά,
Δὲ μένουν ἀπ' τοὺς πόθους πάρα οἱ πόνοι,
Ξερόκλαδα στὴν εὔθυμη ἀντηλιά.

Πέρασαν οἱ καλοὶ καιροὶ κ' οἱ χρόνοι
Δὲ θὰ ξανάρθουν οἱ ἀγύριστοι ὄχι πιά,
Τ' ἀναντιαπόκριτο τραγοῦδι ζευγαρώνει
Τὴ δίχως τώρα ἀντίλαλο λαλιά.

Τὸ φῶς ποὺ ὅλον τὸν κῆπο περιζώνει
Καὶ στῆς δροσιᾶς κρεμιέται τὴ σταλιά,
Κι' ἂν φτάνῃ ὥς τὴ ζωὴ πὤμεινε μόνη,
Στὴ σκοτεινὴ κι' ἂν παίζῃ φυλλωσιά.

Τὸ σκεπασμένο ἀγκάθι φαρμακώνει
Καὶ τὴν πληγὴ ξεσκίζει τὴν παλιά,
Γιὰ νὰ σπαράζῃς κελαϊδῶντας, ἔρμο ἀηδόνι,
Καὶ νὰ πεθαίνῃς τραγουδῶντας, ὦ καρδιά...

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΠΕΛΑΓΟ μαῦρο, ὠκεανὸς ὁ πένθιμός μου ὁ στοχασμός·
ἾΩ ἄνοιξη ἀνθισμένη!
Πῶς μὲ κρατᾷ ἀγαλήνευτος ἀπόψ' ἕνας ἀπελπισμὸς
Στὸ φῶς π' ὅλα τὰ δένει.

,Μηνύματ' ἄλλης συμφορᾶς δὲν καρτερᾶς, βαρειὰ ψυχὴ
Ποὺ δὲ σὲ γέλασ' ἕνα·
Τὰ δάκρυα ὅλα μῶπεσαν, πότε σὰ σιγαλὴ βροχή,
Πότε τρικυμισμένα...

Κι' ὅμως ἀπόψε θἄπρεπε, τέτοια χαρμόσυνη βραδιά,
—Στερνὸ προμάντεμά μου—
Νὰ μὲ φωτίση τὸ φαιδρὸ φεγγάρι μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά,
Νεκρὸ στὰ ρόδα χάμου...

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Πως, αὐγερινὲ τοῦ πόθου, κυνηγιέσαι ἀπὸ τὴ μέρα
Μὲ τὸ φῶς της τὸ σκληρό,
Πρὶν καλὰ καλὰ προφτάσῃς νὰ κρεμάσῃς στὸν ἀέρα
Τ' ἄστρο σου τὸ δροσερό.

'Αλλὰ ποιᾶς ἀγάπης ἥλιος, ἐρωτάρικο φεγγάρι,
Λάμψη ποιᾶς ἀποθυμιᾶς,
Μπόρεσε ποτὲ νὰ φτάσῃ τὴν πορφύρα καὶ τὴ χάρη
Τῆς δικῆς σου παρθενιᾶς...

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΣΤΟΝ τρίκλωνο βασιλικὸ τοῦ ἀπόμερου παραθυριοῦ
Φιλιὰ καὶ καρδιοχτύπια,
Καὶ τὴ δροσιά σου, ἀέρινο κρινάκι, ἑνὸς παλιοῦ Μαϊοῦ,
Φαρμάκι ποὺ τὴν ἤπια!

Τ' ἀναθυμιὸ τ' ἀγιόκλημα μῶσφιξε τόσο τὸ λαιμὸ
Μὲ τὰ χλωρά του βρόχια...
Καρδιά! μὲ τί νεκράνθεμα νὰ σοῦ στολίσω πολεμῶ
Τὴ γύμνια καὶ τὴ φτώχεια...

Στὸ πορφοφάραγγο κανεὶς δὲ μῶρριξε τὸ ροδανθό,
Ποὺ νὰν τὸν εὕρω πίσω,
Σκύβω, καὶ κάτι μὲ τραβᾷ νὰ πέσω μιὰ καὶ νὰ χαθῶ
Γιὰ ν' ἀπολησμονήσω.

Τρικλίζω στὰ χαμόσυρτα τ' ἁρπάγια, κάθε μου πληγὴ
Ξανάβει μου τὰ πάθια,
Στάλα τὴ στάλα τὸ αἷμα μου στάζει στὴν ἄγρια τὴ φραγή
Μὲ τὰ στημένα ἀγκάθια.

Κι' ἐνῷ τὰ περασμένα μου ξαναγυρίζουνε σ' ἐμὲ
Μέσα σὲ τέτοιο ἀγῶνα,
Πλέκουν στεφάνι οἱ ρουμπινιὲς οἱ παπαροῦνες σου, ἐγκρεμέ,
Στὸ μαῦρο μου χειμῶνα.

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Ω ΠΩΣ λαμπίζετε στὸν ἥλιο,
Μέσ᾽ σ᾽ ἕνα δίχτυ ἀερινό,
Χίλιες ζωές, τερπνὸ βασίλειο
Χαρούμενο καὶ ἐαρινό!

Ὤ πῶς λαμπίζετε! ὤ καὶ νἄχα
Χιλιάδες βλέμματα, ἀκοές,
Νὰ ζήσω μιὰ στιγμὴ μονάχα
Μέσα στὶς τόσες σας ζωές.

Καὶ νὰ μὲ πάρῃ ἕνας ἀέρας
Καὶ μὲ τὸ φῶς ποὺ θὰ γυρνᾷ
Τῆς πρώτης καὶ ὕστερνῆς μου ἡμέρας·
Νὰ μὴν ὑπάρχω πουθενά…

ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ

Και σ' εἶχα μέσα στὴν καρδιά μου,
Στὴν πιὸ βαθειά μου συλλογή·
Μὰ ἡ δάφνη ἐκεῖ τοῦ ἀκροποτάμου
Σ' ἕνα μου δάκρυο τὤχει πιῇ

Τὸ μυστικό μου, ποὖχε κλείση
Κάθε μου ἐλπίδα καὶ χαρά.
Καὶ τό εἶδα σὰν ἀφρὸς νὰ σβύσῃ
Στὰ θολωμένα τὰ νερά.

Καὶ τό εἶδα ἀκόμα νὰ τὸ πάρῃ
Καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἕνας ἀχνός,
'Απὸ στολίδι μου σουδάρι,
Καὶ μήτε τὦπα κανενός...

ΕΥΛΑΒΕΙΑ

Πόσοι ναοὶ μισοστημένοι!
Κι᾽ ἀκόμα πόσων ποὺ ὁ ρυθμὸς
Σὲ σκόρπια μάρμαρα ἀπομένει
Χάρμα μαζὶ καὶ σπαραγμός!

Τί δυστυχία! ὅμως ἐκεῖνοι
Ποὺ ἀκοῦν βαθειὰ μέσ᾽ στὴν ψυχή,
Τὴν πένθιμη μεγαλοσύνη
Μιὰ τέτοια δόξα ν᾽ ἀντηχῇ.

Μὲ τὸ διαλογισμὸν ὑψώνουν
Ὡς τ᾽ ἄστρα τοὺς λαμπροὺς ναούς,
Καὶ μπαίνουνε καὶ στεφανώνουν
Τοὺς προδομένους των θεούς...

ΣΤΟ ΚΟΧΥΛΙ

ΜΕΣΑ στὸ κοχύλι κλείνω
Φλάουτα καὶ βιολιά·
Τὴν ψυχή μου παραδίνω
Σ' ἄϋλη ἀγκαλιά.

Ὦ! δὲν ξάνοιξαν τὰ μάτια,
Μήτ' ὁ πλάνος νοῦς,
Τ' ἀθεμέλιωτα παλάτια
Στοὺς ὠκεανούς!

Ρίχνω σίδερα, ἀλυσίδες
Τρίγυρες, βαρειές,
Τὶς παλιές μου τὶς φροντίδες,
Τὶς ἀπελπισιές.

Κι' ὅπως ζῶ στιγμὲς τὶς ὧρες,
Ὧρες τοὺς καιρούς,
Δρέπω καὶ στὶς ἄγριες μπόρες,
Ρόδα τοὺς ἀφρούς.

Ἔξω ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐμένα,
Πρώτη μου φορά,
Μὲ τοῦ γλάρου τ' ἀνοιγμένα
Πέτομαι φτερά.

Καὶ βυθῶ μὲ τὸ δελφίνι
Ποῦ ἄστραψε μὲ μιᾶς,
Μέσ' τὴν ἀπεραντοσύνη
Τῆς ἀλησμονιᾶς...

Στὸ κοχύλι μέσα κλείνω
Φλάουτα καὶ βιολιά . .

ΧΟΡΟΣ ΜΟΥΣΩΝ

Με τὴ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ ρυθμοῦ τὴ χάρη,
Σᾶς πρόσμενα τόση ὥρα,
Νὰ φέρετε τ' ἀτίμητο τὸ ρόδο στὸ κλωνάρι,
Κι' ἀργήσατε πάρα πολὺ κ' ἤρθατε μόλις τώρα.

Ὦ ἀγάπες! νά, ποὺ ὁ πετεινὸς σὲ λίγο θὰ λαλήσῃ
Καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς μέρας,
Μιὰ πίκρα πάλι θὰ γενῇ τὸ αἰσθαντικὸ μεθύσι
Καὶ τὸ λουλοῦδι ποὺ κρατῶ θὰ τὸ μαδήσ' ὁ ἀέρας.

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΕ ΚΟΡΗ

Ω τι χαλασμὸς ἐκεῖνος,
Τί χαμός!
Ἄσπρος τόσο, μήτε κρίνος –
Ὁ λαιμός,

Μήτε ἀνθόφυλλα τ' Ἀπρίλη,
Τόσο ἁβρά,
Σὰν τὰ κόκκινα τὰ χείλη,
Τὰ λαμπρά.

Στῶν μαλλιῶν της μπρὸς τὸ πλῆθος,
Ποιὰ νυχτιὰ
Τόσο μαύρη, καὶ ποιὸ βῦθος
Στὴ ματιά,

Μὰ καὶ ποιὸ μαργαριτάρι
Ποὺ θὰ διῇς,
Σὰν τὸ πρόσωπό της, χάρη
Τῆς αὐγῆς !

Ἄπλερο ἕνα κυπαρίσσι
Θὰ βρεθῇ
Τόσο ὡραῖα νὰ λιγύσῃ,
Νὰ σταθῇ.

Καὶ νερὸ ποὺ κελαρίζει
Χαρωπό,
Τῆς φωνῆς της νὰ θυμίζῃ
Τὸ σκοπό;

Ω, τί χαλασμός! κ' ἐκεῖνος
Ὁ κρυφὸς
Τῆς ψυχῆς της— ἄλλος κρίνος,
Ὅλο φῶς!..

ΑΝΟΙΞΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Βαρειες, πλατιὲς οἱ στάλες
Πέφτουν οἱ μεγάλες
Τῆς βροχῆς,
Κι' ἀριές·
Κλᾶμα βουβὸ καὶ πῶς ἀχεῖς!
Πῶς ἀντηχεῖς
Μέσ' στὶς θλιμμένες τὶς καρδιές!
'Αντάμα μὲ σπασμένες δοξαριές·
Κακὲς ποὖν' οἱ παλιὲς πληγές,
Καὶ τῆς φτωχῆς
'Απαντοχῆς
Οἱ ἀπελπισιές!...

Διές,
Ἥλιος τοῦ Μαρτιοῦ, μαζὶ
Μὲ τὸ χαλάζι τὸ σκληρὸ
Σὰν τ' ἄστρα·
Ὦ ἔννοια! ζῇ
Μέσ' στ' ἄλλα
Πῶχ' ἡ μπόρα.
Ζῇ κ' ἡ στάλα
Ἀκόμα τὸ νερό,
Ἀφοῦ,
Στάζ' ἔτσι τώρα
Μέσ' στὴ φαρφου --
ρένια
Γλάστρα.

᾿Απόψ᾿ ἀλλοί!
᾿Απόψ᾿ ἁλυ—
σοδέθηκε ὅλη μου ἡ ζωή,
Μ᾿ ὅ,τι θροεῖ, φυλλορροεῖ,
Σπάζει, σπαράζει,
Κ᾿ εἶνε τοῦ πόνου μου ἀδερφός,
᾿Απόψ᾿ ὁ ἥλιος ποὺ κρυφὸς
᾿Ασπρογαλιάζει,
Καὶ πνίγετ᾿ ἔτσι δίχως φῶς,
Σὰν τὴ χαμένη μου ψυχή,
Μέσα στὸ βρόχι σου, ὦ βροχή!
Καὶ στὸ χαλάζι
Τὸ μαράζι...

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ

ΣΤΟΝ παλιὸ τῆς Βενετιᾶς δρομάκο,
Σ' ἕνα μαγαζὶ
Μιὰ ζωὴ περάσαμε μαζὶ
Σὲ μιὰν ὥρα μέσα·

Φτερὸ εἶχα στὸ καπέλο μου καὶ δράκο
Στὰ στήθια ἀσημοκέντητο, κ' ἐσύ,
Κοντέσσα,
Τοῦ Ζωρντάνο Μαντρεπήλια,
Τὴ μαντήλια,
Χρῶμα θαλασσί.

Ὢ τὰ κρουστὰ πῶς ἀνασήκωνες μετάξια,
Ἀπάνω ἀπὸ τὸ πόδι τὸ γραμμένο,
Μ' ἐκεῖνα σου τὰ χέρια, ποὺ ἦταν ἄξια
Ν' ἀλείψουν μύρα τὸν Ἐσταυρωμένο!...

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Μαλλάκια, ματάκια, χειλάκια, λαιμοί,
Τραγούδια τρελλὰ στὸ πανάκι ὅλα γύρα,
Στηθάκια ἀναμμέν' ἀπὸ πόθους κι' ἁρμύρα,
Τοῦ κόσμου οἱ καϋμοί!

'Ανήσυχη νύχτα, μεγάλο φεγγάρι,
Τὰ κύματα κάμποι μ' ἀνθοὺς δολερούς,
Φυσάει νυχτομπάτης κ' ἡ βάρκα βολτάρει
Σκορπῶντας ἀφρούς·

Καὶ νάτη, ξεκόβει, μὲ πέπλ' ἀραχνὰ
Διπλώνεται τώρα μακριὰ στὸ κανάλι
Καὶ χάνεται πότε καὶ φαίνεται πάλι,
Χωρὶς νὰ γυρνᾷ...

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ησκιοι φευγάτοι, ἀγύριστοι, φαντάσματα βουβά,
Ψιθυρισμοὶ σβυσμένοι!
Μένει ἀπὸ σᾶς μιὰ θύμηση, μόνον αὐτὴ ποὺ μὲ τραβᾷ
Σ᾽ ἐσᾶς καὶ ποὺ μὲ δένει.

᾽Αλλοίμονο! σᾶς κυνηγῶ κι᾽ ὅπου βαθειά ᾽νε ἡ σιωπὴ
Λέω μήπως καὶ σᾶς φτάσω,
Τὸ μήνυμά σας μάταια κάποτ᾽ ἐλπίζω νὰ μοῦ πῇ,
Τὸ πέλαγο ἢ τὸ δάσο.

Στὴ φύση ἂν παίρνουν τ᾽ οὐρανοῦ τὰ νοήματα, τὴ χάρη
Τῶν πρώτων σας σχημάτων,
῎Ερχετ᾽ εὐθὺς τὸ σύγνεφο καὶ κρύβει τὸ φεγγάρι,
Πλάστη τῶν ὁραμάτων.

Ακόμα κι' ἂν ξαφνιάζωμαι κάποτε σ' ὕπουλον ἀχὸ
Κ' ἀνήσυχος προσμένω,
Βλέπω πὼς τ' ἀπονύχτερο πουλὶ διαβαίνει μοναχὸ
Καὶ παραστρατισμένο.

Διαβάζω μέσα στὰ ἱερὰ βιβλία τοῦ πόνου γιὰ νὰ βρῶ
Τί τάχατε μοῦ λείπει,
Καὶ βλέπω τὴν παρηγοριὰ πὼς δὲ μπορῶ νὰ τὴ χαρῶ
Μήτε στὴν τόση λύπη...

Δίψα πῶς σ' ἔπιν' ἄλλοτε τῆς θλίψης ἀρωματικό,
Στὸ θάνατο μιᾶς δύσης,
Κ' ἐσὲ πῶς σ' ἐγευόμουνα, καϋμέ, σὲ δεῖπνο μυστικό,
Πρὶν νύχτα ἐσὺ μ' ἀφίσῃς!

Τώρα τὰ δῶρα τῆς αὐγῆς, λουλούδια τοῦ καλοῦ καιροῦ,
Δὲν κλείνω πιὰ στὸ στίχο,
Λειχῆνες μοιάζουν σκοτεινές, στὴ γύμνια ἀπάνω ἑνὸς
[σταυροῦ,
Σύρριζα σ' ἕναν τοῖχο ...

Ἐρωτικὰ γητέματα, σιωπές, ὦ λόγια σιγανά,
Πίστες τυφλές, θρησκεῖες,
Κανένας γιορτασμὸς ποτέ, καμμιὰν ἱερουργία ξανά,
Σ' ὧρες κρυφὲς καὶ θεῖες!

Συντρόφοι ἐσεῖς τῆς νιότης μου, τραγουδιστάδες, δημι-
[ουργοὶ
Μονάχα μὲ τὸν πόθο,
Πόσο κοντά μου ἕναν καιρὸ καὶ πόσο ἀπὸ θεῶν ὀργή,
Τώρα μακριὰ σᾶς νοιώθω!..

Δὲν εἶνε τὸ αἷμα, ἀλλοίμονο! ποὺ θὰ χυθῇ νὰ βγῇ λαμ-
[πρὸς
Ὁ ἀνθὸς ποὺ θὰ θαμάσῃς,
Κι' ὁ παφλασμὸς τοῦ ποταμοῦ σὲ φέρνει ἀνάρπαστον
[ἐμπρὸς
Στὸ μάγεμα τῆς πλάσης.

Ὢ πῶς τὸ φῶς καὶ μιὰ σταλιὰ δροσιᾶς, πῶς κάνει νὰ
[θροῇ
Καὶ τὸ κλαδὶ τὸ μαῦρο!
Καὶ πῶς ἐγὼ χωρὶς καμμιὰ ἀνταπόκριση μὲ τὴ ζωὴ
Γύρεψα χάρη ναὗρω!

Τοῦ κάκου ταξιδεύτηκα σὲ ξένα καὶ σ' ἀλαργινά,
Πλανητικὰ κατόπι,
Σὰ μέσα σ' ὄνειρο κακὸ περάσανε, σὰ σὲ βραχνᾶ,
Τόποι μαζὶ καὶ ἄνθρωποι.

Ὅμως σὰν κάτι ἀλλοιώτικο νἆχε ἡ ψυχή μου πάρει
Καὶ νά εἶδε ὁ λογισμός μου,
Κρατῶ ἀπὸ τότε ἕνα γιαλὸ κι' ἕνα βουνίσιο χνάρι,
Ἀγνάντια ὅλου τοῦ κόσμου.

Κ' ἐνῷ τοὺς ἤσκιους κυνηγῶ, σὰ ν' ἀφογκράζωμαι θαρρῶ
Μιὰ ἀγαπητὴ φλογέρα
Καὶ σὰ νὰ βλέπω νὰ γλυστρᾷ πάλι μιὰ βάρκα στὸ νερό,
Συρμένη ἀπὸ τὴ ξέρα . . .

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΠΩΣ μαραγκιάζουν τὰ φτωχὰ μηλοροδάκινα
Σὰν πέφτουν κάτ' ἀπ' τὴ ροδακινιά,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὰ καῦμένα γιὰ σημάδι ἀπάνω τους,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν μιὰ δαγκαματιά!..

Λιμπίζομ' ὅλους τοὺς χυμούς, τὰ γλυκοστάγματα,
Τὰ ζαχαρένια κομποπλέγματα μέσα στ' ἀμπέλι,
Κι' ἀκόμα τ' ἀναμμένα χαμοκέρασα
Κι' ἀκόμα πιὸ τὰ τραγανὰ ποὺ στάζουν μέλι.

Κι' ἀποθυμῶ κι' ὀρέγομαι καὶ νείρομαι
Τὰ κιτρολέμονα τοῦ κήπου τὰ στητά,
Φέτα τὴ φέτα ἀφράτα κι' ἀλαφρόξυνα
Ποὺ ἀφίνουν μιὰν ἀνάτριχη εὐωδιά...

Όσοι καρποὶ μεστοὶ τόσα καὶ στόματα,
Ρουφῆχτρες ὅλες οἱ ζωές, ὅλες σὰ φλόγες,
Μασούλισμα κι᾿ ἀπόσταγο πιπίλισμα
Στὶς τροφαντὲς σὰν τσίτσιφα, ξέστηθες ρόγες.

Χαρά σου τῆς ζωῆς χορτάτο βύζαγμα
Στὸν κῆπο τῆς αἰώνιας ἀνησυχίας,
Κοπάδια οἱ πεταλοῦδες μέσ᾿ στ᾿ ἀνθόφυλλα
Σπαρτάρουν ἀπ᾿ τὸ πιόσιμο τῆς εὐτυχίας.

Πῶς μαραγκιάζουν ὅμως τὰ φτωχὰ μηλοροδάκινα
Σὰν πέφτουν κάτ᾿ ἀπ᾿ τὴ ροδακινιά,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὰ καϋμένα γιὰ σημάδι τους,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν μιὰ δαγκαματιά!...

ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

ΓΥΡΙΖΕΙ ὁ γέρο ἀργάτης βράδυ, βράδυ,
Μὲ τὸ τσαπὶ στὸν ὦμο, ἀργός, βουβός,
Πέφτει καὶ τὸν σκεπάζει, τὸ σκοτάδι,
Ματοβαμμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸ φῶς.

Κεράκι ἀχνὸ ἡ ψυχή του σβύνει, ἀνάβει,
Τὸ πρόσωπό του μυστικώτατος ναός,
Ζοῦν πεθαμένοι ἀπάνω του ὅλοι οἱ σκλάβοι,
Σκλάβος πρὶν ἀπ᾽ τὴ γέννα του κι᾽ αὐτός.

Τῆς Σίβυλλας ἡ ἑφτάλφα σοῦ σφραγίζει
Τὸ πικραχεῖλι σου, ἀξανάσαστε ἀδερφέ·
Πόσο σοῦ μοιάζω! μὰ καὶ πόσο μᾶς χωρίζει,
Τῆς σιωπῆς τὸ δῶρο, ὅλο σ᾽ ἐσέ…

ΑΕΤΟΣ

ΣΑΝ ἀπὄνα ἀστροπελέκι χτυπημένος στὰ φτερὰ
Τὰ μεγάλα, πέφτει χάμου μέσ' στὰ βαλτωμένα θάμπη,
Καὶ παλεύει μὲ τὸ στῆθος ν' ἀσκωθῇ καὶ σπαρταρᾷ
Ματωμένος ὅπως λάμπει,
Καὶ σὲ λίγο ἀργοπεθαίνει στ' ἀνατάραχα νερά.

Σ' ἴδιο ἀγῶνα κ' ἡ ψυχή μου παραδέρνει, ἀγκομαχᾷ,
Σὰν ἀπὄνα ἀστροπελέκι στὰ φτερά της χτυπημένη,
Χρυσαετὸς κ' αὐτὴ ποὺ λάμπει μέσ' τὸ αἷμα, μοναχά,
Ποὺ πονεῖ καὶ δὲν πεθαίνει,
Κι' ἀπὸ πιὸ ψηλὰ πεσμένη σὲ βαλτόνερα ρηχά...

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΡΕΜΟΥ

ΕΔΩ πού ἡ παγωνιὰ πολλή,
Τὰ κρούσταλα ἄλλα τόσα,
Ποὺ διπλωμένα στὸ γιαλὶ
Καὶ τῆς φραγῆς τὰ κρόσα,
Κάτ' ἀπ' τῆς ἄγριας ἀπιδιᾶς
Τὰ πετρωμένα κλώνια,
Ξεχάνοντάς μου τῆς καρδιᾶς
Τοὺς χτύπους, ν' ἀποκοιμηθῶ,
Καὶ μήτε πιὰ νὰ σηκωθῶ,
Στὰ νέα θαμένος χιόνια.

Κ' ἐδῶ ποὺ ὁ ἥλιος δὲ μπορεῖ
Στάλα δροσιᾶς νὰ λυώσῃ
Νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ μὲ βρῇ
Ποτὲ νὰ μὲ προδώσῃ,
Ὥστε νὰ μὴν τὸ μάθῃ
Κανείς, ἂν θὰ μ' ἀποζητᾷ,
Ποιὰ θὰ μὲ κρύβουν βάθη,
Τὸ πῶς, τὸ πότε, τὸ γιατί,
Μὴν ἔχω καὶ ξενιτευτῇ
Κι' ἂν εἶν' ἀλήθεια ἢ χωρατά...

ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΙΟ

Δα Δ. Λ. Δ.

ΔΑΚΡΥΟ χαρᾶς τοῦ αὐγερινοῦ καινούργια λάμψη ἂς
Κ᾽ ἥλιος ἡμέρας ἐαρινός, ἀργὰ νὰ βασιλέψῃ, [δώσῃ
Ροδόφυλλο ἀλαφρότερο κανένα ἀπὸ τὴ σκέψη,
Κι᾽ ὅσ᾽ εἶνε ἡ στάλα τῆς δροσιᾶς, ἡ ἔγνοια νἆνε τόση.

Ἡ θεία γαλήνη ἀνώτερη, ἀπὸ τὰ λουλούδια ὡς τἆστρα,
Πιὸ κι᾽ ἀπ᾽ τὴ λύπη εὐγενικιὰ κι᾽ ἀπ᾽ τὴ χαρὰ πιὸ ὡραία,
Μὰ κάτι ἀξίζει καὶ ἡ ψυχὴ νὰ πολεμᾷ γενναῖα,
Γιὰ νὰ νικήσῃ, ἀνώφελα μιὰ μοῖρα ἀναγελάστρα.

Ὅμως θεῶν δῶρο ἡ ζωή, πιὸ εὐλογημένο ἀπ᾽ ὅλα,
Νὰ κυνηγέται ἀπ᾽ τὸν καιρὸ χωρὶς νὰ τήνε μέλῃ,
Τὴν πεταλοῦδα μοιάζοντας ποὺ γιὰ μιὰ στάλα μέλι,
Παιζογελάει τὸν ἤσκιο της μέσ᾽ ἀπ᾽ τὰ μυροβόλα.

ΟΝΕΙΡΟ

Σε μιὰ λεῦκα θὰ γύρω ἀπὸ κάτου
Μὲ μισόκλειστα μάτια, κ᾽ ἐκεῖ
Σ᾽ ἀερένια θὰ πιῶ μουσική,
Τὴ χαρὰ τοῦ θανάτου.

Κ᾽ ἡ ψυχή μου σὰ μέσ᾽ σὲ τοπάζι
Θὰ περνᾷ καὶ παλμοὶ θεϊκοὶ
Θὰ τὴ φέρνουν φεγγόβολη ἐκεῖ,
Ποὺ ποτὲ δὲ βραδιάζει.

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΑΜΟΙ

I

Τα μυστικὰ τοῦ τραγουδιοῦ μοῦ τᾶμαθες ἐσύ,
Τῆς δύσης ὦ Μεσολογγίτικο κρασί!
Κι' ἀνάβρα ἐκεῖ στὸν πλάτανο τὸν ἀψηλὸ ἀπὸ κάτου
Κι' ὁ ἀντρειωμένος ὁ ζυγὸς μὲ τὴν κορμοστασιά του,
Κ' ἡ χρυσαφιὰ ἡ Βαράσοβα, καθρεφτισμένη ὡς μένει
Στὴ θάλασσα τριγύρου.

Τὰ μυστικὰ τοῦ τραγουδιοῦ μοῦ τἄμαθες ἐσύ,
Ὦ ἀξέχαστή μου θύμηση!
Βασιλικὲ τοῦ παραθύρου,
Ματάκια ποὺ προσμένατε καβάλα νὰ περάσω
Κ' ἐσὺ πελεκημένο δάσο,
Λιβάδια πατρικά μου ἐσεῖς, κι' ἀπὸ τὴ ράχη ἀπάνου,
Τερπνὴ φλογέρα τοῦ τσοπάνου.

Ἀπ' τὴν ἁρμύρα τῶν φυκιῶν, ἀρραβωνιαστικὲς ἀψές,
Ὦ μελαψές! τῶν καραβοκυραίων,
Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἐψές,
Ποὺ σὰν κολῶνες ἐφαντάζατε, ναῶν ἀρχαίων,
Στὶς θύρες καὶ στὰ λιακωτά, τ' ἄλικο δεῖλι,
Τὸ χέρι βάζοντας ἀντῆλι,
Τὸ ἀγαπητὸ πλεούμενο τοῦ γυρισμοῦ νὰ ξεχωρίστε,

Κ' ἐσεῖς ὅπου πηγαίνατε νὰ ντύστε,
Ν' ἀνθοστολίστε, νὰ μυρολογῆστε,
Μαυροφοροῦσες, μαυρομαντιλοῦσες,
Στ' ἄχαρο μέσα σπίτι ἕνα νεκρὸ—
Μικρὴ καρδιά μου τότε πῶς βαστοῦσες!
Τὸ θρῆνο μ' ἐποτίζατε, ἱερό,
Τοῦ στίχου, ἀνάμα.

Καὶ σὺ πανόραμα καὶ θᾶμα,·
Τοῦ κάμπου μὲ τὰ στάχυα τὰ ξανθιά,
Μὲ τὸ ρουμπίνι τὸ αἷμα στ' ἀνατρίχια
Τῆς παπαρούνας, μὲ τ' ἀμπέλια, ὦ ἀργατιά!
Γεμάτ' ἀπὸ τὰ ροζακιὰ καὶ τ' ἀητονύχια,
Χοροὶ καὶ γέλοια, πανηγύρια ἐξοχικά,
Ποδιές, γιουρντάνια, φίδια τὰ μαλλιά σας,
Μελαγουζὲς τὰ χείλια τὰ γλυκά,
Καὶ σεῖς τὸ νοῦ τὸν παιδικὸ στὴν ἀμυαλιά σας...

II

Ως ἦτανε ἕνα δειλινὸ στὸ λιακωτό μου ἐκεῖ ξανά,
Ποὺ μιὰ φορὰ ἀπολνοῦσα,
Ἕνα χαρτένιο ἀητὸ κ' ἐγὼ—ψυχή μου ἐσὲ στ' ἀερινὰ—
Νὰ μὲ κοιμίσῃ ἡ Μοῦσα!

Κ' ἐκεῖ σὰν πλέξω σ' ὄνειρο τὸ στίχο μου τὸν ὑστερνό
Μὲ τὸ παιγνίδι πίσω,
Παιδὶ μαζὶ καὶ γέροντας κάτ' ἀπ' τὸν ἴδιο μου οὐρανό.
Νὰ μὴ ματαξυπνήσω...

III

Στο κοιμητήριο θὰ σᾶς βρῶ, γιὰ στὸ κατώφλιο τὸ παλιό,
Τῆς νιότης μου, ὦ σύντρόφοι!
Καὶ σᾶς, ποὺ τραγουδούσατε μελωδικὰ στὸν ἀργαλιό,
Ποὺ θησαυροὶ τὰ κάλλη σας καὶ τὰ προικιά σας λόφοι,

Πουλάκια μέσα στὸ κλουβί, νυφοῦλες τῆς ἀξεγνοιασᾶς
Τρελλοὶ σκοποί μου πρῶτοι!
Σὲ ποιές αὐλές, ἀγνώριστες, θὰ σᾶς μαντέψω τώρα ἐσᾶς,
Σὲ ποιά σκοτάδια μνήματα δίχως σταυρὸ προδότη...

IV

Στ' Ἀραπογιάννη σύρτε με τὸ μῶλο, ἀράξετέ με,
Συντρόφοι ποὺ γεράσαμε χώρια — ἀμυαλιὰ δική μου! —
Τὰ νιάτα μας, ἀγάπες μου παλιές, μαζὶ ἂς τὰ κλαῖμε,
Γυρτοὶ στὴν κουπαστή μου,
Στὸ θάνατο πηγαίνοντας σιγά, σιγά, ὡς θὰ πλέμε...

Κι' ὅταν στρωμένα θὰ μαδοῦν τὰ μερτσανιὰ γεράνια,
Τ' ἄνθια τῆς λιμνοθάλασσας, χαλκοπρασινισμένα,
Τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀντιφεγγοῦν μακριὰ τὰ πυροφάνια,
Στὰ γύρω στοιχειωμένα,
Σεῖς νὰ γυρνᾶτε, λάμνοντας, πίσω, χωρὶς ἐμένα...

V

ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΙΚΟ

Η ΚΟΡΗ ἑνὸς θαλασσινοῦ κ' ἑνὸς λιμνιώτη ἡ ἀδερφή,
Κ' ἡ μοσκοθυγατέρα,
Τραγουδισμένης μὲ καϋμοὺς μάννας, ποὺ στάθηκε κορφὴ
Στὴ νύχτα καὶ στὴ μέρα,
Τί μὲ τ' ἀστρὶ παράβγαινε καὶ θάμπωνε τὸν ἥλιο —
Τῆς Κύρ' Ἀνιῶς ἡ Μπίλιω,
Πρώτη μου ἀγάπη, αὐγερινός, μοῦ μήνυσ' ὥς ξανάρθα ἐδῶ,
Πρὶ φύγω πάλε πίσω,
Γιὰ τὴν ἐρμιὰ τὴν ξενιτειά, νὰ πάω μιὰ μέρα νὰ τὴ δῶ,
Νὰ δῇ ἂ θὰ τὴ γνωρίσω.

Χρόνια, καὶ δὲν ξανάσανε στὸν κύκλο κόσμο τὸν ἐπά,
Δεξὰ καὶ κλειδοκράτα,
Ποὺ μήτε καὶ τὸ σπίτι της πῆρε χαρᾶς ποτὲ παπᾶ,
Κ' ἴδια της ἄλλη στράτα,
Παρὰ τὸ δρόμο τὸ στρωτὸ ποὺ πάει στὸ κοιμητῆρι,
Γιὰ μάννα καὶ γιὰ κύρη,
Τὸν ἄστρωτον ἀνήφορο τῆς ἔγνοιας καὶ τῆς συλλογῆς,
Τῆς θύμησης ποὺ τρώει
Πιότερο κι' ἀπ' τὰ σερπετὰ σκουλήκια τῆς χλιμένης γῆς
Κι' ἀπὸ τὸ μοιρολόϊ.

Χηράμενη τῆς ἐρωτιᾶς κι᾽ ἀπ᾽ τὴν παλιὰ καταλαλιά,
Στὸ πατρικὸ ρημάδι,
Στὰ μαῦρα καὶ στὰ σκότεινα, σὰν τὴν κεραυνωμένη ἐλιά,
Τὴν ηὗρα τὸ ἄλλο βράδυ,
Ποὺ καὶ στ᾽ ἀχνό της πρόσωπο, μαντεύονταν μονάχα,
Θαμπὰ καὶ νυχτομάχα,
Σημάδια τοῦ καλοῦ καιροῦ, τὰ μυγδαλᾶτα της τὰ δυό,
— Ποὺ νὰ μποροῦσα νἄσκυβα δροσιὰ τὴν πίκρα τους [νὰ πιῶ! —
Στὰ δάκρυα βουτημένα,
Γιὰ κείνη καὶ γιὰ μένα...

VI

ΧΑΙΡΕΤΕ ξέφωτα λαμπρά, μαγευτικὲς ἀκρογιαλιές,
Νερὰ λουλουδισμένα,
Ποὺ μιὰ φορὰ χαιρόμουνα τὸν κόσμον ὅλο στὶς σταλιές,
Ποὺ τίναξα μὲ τὰ μαλλιά, στὸ ἡλιόφεγγο λουσμένα,
Φεύγω καὶ πάλε· ἔχετε γειὰ χρώματα, σχήματα, οὐρανοί,
Στὸν ἀερένιο δίσκο!
Σᾶς παίρνω τώρα ὅλα μαζὶ στὴν ξενιτιὰ τὴ σκοτεινή,
Στῆς θολωμένης μου ματιᾶς τὸ δάκρυο νὰ σᾶς βρίσκω...

VII

ΓΕΜΑΤΗ ἀκόμα ἡ θάλασσα, κύματα μόνο σπάζουν
    Καὶ τὰ καράβια πᾶνε, μακρυά 'νε,
Μαντήλια ἀκόμα στὸ γιαλὸ καὶ τ' ἀποχαιρετᾶνε,
Δάκρυα καὶ στὰ μάγουλα τὰ ξαναμένα στάζουν.

'Αφροὶ πικροί, εὐκολόσβυστοι, φρύγανα ἐκεῖ στὴν ἄκρη,
    Καρδιὲς ποὺ σπαρταρᾶνε, ποὺ ξεχνᾶνε...
Πρόσωπα, σχήματα, σιωπές, κινήματα, ὅλα πᾶνε,
Καθὼς ποὺ σμίγει ἕνας ἀφρὸς κ' ἕνας καπνὸς στὰ μάκρη...

ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

Το μόσκο, τὸ βαρύμοσκο νεκροὺς ὅπου ἀνασταίνει,
Στὴν πόρτα μου τόνε σκορπᾷ μιὰ ἄγνωστη, μιὰ ξένη—
Ἄσπρα μαλλιὰ καὶ πιὸ πολὺ καρδιὰ δυστυχισμένη...

Ὡς ποὺ νὰ πάρῃ κι' ἡ θωριὰ τὸν πόνο γιὰ καθρέφτη,
Πόσες φορὲς ξεγέλασε καὶ πόσες ἐλαθέφτη!
—Βαθαίν' ἡ πέτρα ἀπ' τὸ νερὸ σταλιὰ σταλιὰ ὅπου πέφτη...

Ἂς ξανοιχτοῦμε πιὸ μακριά, κάθε ἀκρογιάλι ἂς φύγῃ,
Ἡ ἀγκαλιά σου ἐμένανε, μόνον αὐτὴ μὲ πνίγει,
Κ' ἡ πιὸ μεγάλη θάλασσα μπροστὰ σ' ἐσὲ εἶνε λίγη...

*

Μὲ χάρη καὶ στραβὰ στ' αὐτὶ τὸ κρεμεζὶ παπάζι,
Στητή, χαμηλογλέφαρη, περπατησιὰ ὅλο νάζι —
Τὸ ρόδι πέφτει ἀπ' τὴ ροδιὰ καθὼς μιλᾶς καὶ σπάζει...

*

Τοῦ Μπαταριᾶ τοῦ ξακουστοῦ τραγοῦδι ἐσένα πλάνο!
Σ' ἕνα σκοπὸ Μανιάτικον ἁρμονισμένο ἀπάνω,
Νὰ σ' εἶχα μοιρολόϊ μου λίγη ὥρα πρὶν πεθάνω.

*

Φῦλλ' ἀπὸ τριαντάφυλλο, σ' ἕνα βιβλίο κλεισμένα,
Κ' ἡ εὐωδιά σας ἔσβυσε μὲ τόσα ὑποσχεμένα! --
Θυμητικὰ σᾶς εἶχε ἐκεῖ χέρι ἀκριβὸ γιὰ μένα. .

*

Στὸ πανηγῦρι τ' Ἁγιαννιοῦ κρυφοῦ χοροῦ μεθύσι,
Μ' ὅσες μικρόν, σὰν Ἔρωτα, μ' εἶχαν πολὺ ἀγαπήσει,
—Μεσολογγιτοποῦλες μου, καϋμὸς ποὺ δὲ θὰ σβύσῃ!

*

«Κ' ἡ πέτρα ἔπεσε ἀπὸ πάνω μας, μπροστά μας,
ἐνῷ κυττάζαμε σκυμμένοι τὸ νερό»..

Στὰ ὁλόστρωτα τῆς θάλασσας νερά, ποὺ κύκλους γράφει,
Καθὼς ἡ πέτρα τἄσκισε καὶ στὸ βυθὸν ἐτάφη,
Τῆς ὀμορφιᾶς σου ἐχάθηκαν χίλιοι μαζὺ ἁγιογράφοι..

*

Πρὶν τὸ γεφτῶ τὸ ρουμπινὶ κρασί, ποὺ σὰν ἀστέρι
Λαμποκοποῦσε στὸ γιαλί, μοῦ φώναξες—Καρτέρει!
Καὶ γύρισα, καὶ μὦπεσε, θωρῶντας σε, ἀπ' τὸ χέρι...

*

Όλα τὰ ἴδια πάντα ἐκεῖ καὶ πάντα ὁ ἴδιος πόνος
Καὶ νὰ τὰ ντύνῃ ὅλα ἱερὰ μὲ τὰ χορτάρια ὁ χρόνος,
Καὶ νὰ περνῶ κάθε φορὰ καὶ νἆμαι πάντα μόνος!

*

Κυττάζω μέσα μου βαθειὰ καὶ σὲ φοβοῦμαι, ὦ γύμνια!
Σὰ νύχτιο βῆμα ὁ στοχασμὸς περνᾷ στὰ στενορύμια,
—Μήτε στὰ δάση πιὰ πουλιά, μήτε στὸ λόγγο ἀγρίμια...

*

Ἡ δὲ γλαὺξ συμβουλεύει μὲν ἔτι
τοῖς πτηνοῖς οὐδέν, ὀδύρεται δὲ μόνον.
(Δίωνος Χρυσοστόμου, λόγος ΙΒ).

Τί κι' ἂν ἀργά, φτωχὰ πουλιά, σᾶς λύθηκαν τὰ μάγια
Κι' ἀνέμπιστα τὰ μάτια σας παίζουν λοξὰ καὶ πλάγια;
—Κλαίει κάτι πιὸ ἀπ' τὴν τύχη σας, στὰ ρέπεια ἢ κουκου-
[βάγια...

*

Περνῶ καβάλα· ὁ φείδαρης σελαγισμὸς τοῦ Εὐήνου
Μοῦ δείχνει τὸν κλειστὸν ἀνθὸ τοῦ τραγικοῦ μου κρίνου,
Ποὺ ἀργότερα ξεφύλλισε στὸν ποταμὸ ἑνὸς θρήνου...

*

Μὲ τὸ μαΐστρο τὸ στρωτό, πρωῒ πρωῒ καὶ πάλι
Γιόμισ᾽ ἀπ᾽ τ᾽ ἀνοιχτὰ πανιὰ τὸ ἀγαπητὸ ἀκρογιάλι,
Κι᾽ ὅλ᾽ ἦταν στὰ πλεούμενα, ξὸν ἀπὸ μένα, οἱ ἄλλοι...

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

ΣΚΙΤΣΟ

Μάλαμα τἄδετα μαλλιά,
Στεφάνι τῆς ἁγνότης,
Δροσοπηγὴ ἡ γλυκειὰ λαλιὰ
Μὲ τὸν ἀφρὸν ἀνθό της.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κυκλαμιὰ
Τὴ βλεφαρίδα— ὢ χάρη!
Τῆς θάλασσας ἡ ἀπανεμιὰ
Κι' ὁ ἥλιος τοῦ 'Αλωνάρη...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ τὸ χῶμα σου, γλυκειά μου Ἀθήνα
Κι' ἂν εἶνε ἀκόμα τάφος, [Ἀθήνα!
Τὸ φῶς βγάζ' ἀπὸ μέσα του ρόδα, ζουμπούλια, κρῖνα,
Καὶ γίνεται ζωγράφος.

Τῆς ἀερένιας σου ὀμορφιᾶς, γλυκειά μου Ἀθήνα! Ἀθήνα,
Πῶς θέλω νὰ πεθάνω
Κάτ' ἀπὸ τ' ἀλαφρόδετα διάφανα φύλλα ἐκεῖνα
Ποὺ ἡ δόξα μένει ἀπάνω.

Στὴν ἀσημιά τους χλωροσιά, μέσα στὸν ἐλαιῶνα,
Γλυκειά μου Ἀθήνα, Ἀθήνα!
Πνοὴ νὰ πνέω, σκόνη χρυσὴ νὰ λάμπω στὸν αἰῶνα,
Σὲ μιὰ τοῦ ἥλιοῦ σου ἀκτῖνα...

ΜΕΤΑΛΗΨΗ

ΓΙΑΤΙ με τὰ ἱερὰ τῆς δύσης,
Μὲ τ' ἄμφια τ' ἅγια τῆς αὐγῆς,
Τὴ δυστυχία μου νὰ στολίσῃς,
—Ὅλη τὴ δυστυχία τῆς γῆς;

—Δάκρυα κ' αἵματα ἂν θὰ χύσῃς,
Στὴν Πύλη τὴν Ὡραία θὰ βγῇς,
Ὅσους πιστούς, νὰ κοινωνήσῃς
Στὸ ἀνάμα τῆς φωτοπηγῆς...

ΑΜΑΡΤΙΑ

Μεσα μου ἐκείνη ἡ θύμηση κοιμᾶται καὶ ξυπνάει.
—Σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα δὲν πονεῖς ὅπως ἐγὼ πονῶ;—
Κι' ἂν ζοῦμε χρόνια χωριστά, δὲ ζοῦμε πλάϊ, πλάϊ,
Τὸν ἴδιο ἐμπρός μας ἔχοντας γκρεμνό;..

Παίζει τὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς ἄχαρης ἡμέρας,
Ἀπάνω στ' ἄσπρα τὰ μαλλιά, στὰ πρόσωπα τ' ἀχνά,
Καὶ τραγουδάει ἕνας κακός, χειμερινὸς ἀέρας,
Τὰ πρῶτα μας μαζὶ καὶ τὰ στερνά.

Κανένα νέο ξημέρωμα γιὰ μᾶς δὲ θ' ἀνατείλῃ
Τῆς εὐτυχίας νὰ δέσωμε καὶ πάλι τὴν κλωστή,
Ποὺ κόπηκ' ἐνῶ σφίγγαμε τ' ἀνθόκλωνα τ' ἀπρίλη,
Χωρὶς ἀπ' τὸν καιρὸ νὰ ξεφτιστῇ.

Μετανοιωμένοι, τί καϋμός! νὰ ζοῦμε σὰ δυὸ ξένοι,
Μ' ἄλλους καλοὺς στὸ πλάϊ μας κ' ἴσως ἀγαπητούς,
Μὰ ποὺ ποτὲ δὲν ἤτανε μαζί μας ἑνωμένοι
Μ' ἐκείνους τοὺς δεσμοὺς τοὺς δυνατούς.

Καὶ πιότερο, τί σπαραγμός! ἡ σιωπή μας, ποὖνε
Ὅρκου ἱεροῦ ἀπαράβατου ἡ ἀντίποινη ὀφειλή,
Ποὺ καὶ τὰ μάτια ἂν κάποτε τύχῃ ν' ἀντικριστοῦνε,
Κι' ἐκεῖνα δὲ μιλοῦνε πιὸ πολύ...

Ὅμως τοῦ πόνου τοῦ παλιοῦ τέτοιο τραγοῦδι ἂν φτάσῃ
Στοὺς ποὺ προδίνωμε ἄθελα κι' ἄπιστοι καὶ πιστοί,
Καιρὸς θἆνε ἡ ἁμαρτωλὴ καρδιά μας νὰ ἡσυχάσῃ
Κι' ὁ ἔνοχος ὁ νοῦς μας νὰ σβυστῇ...

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ ἀμέτρητοι! ὢ καιροὶ
Καὶ χρόνοι ἱστορημένοι! ἀφροὶ
Τῆς θάλασσας τῆς μακρινῆς...
—Φτωχὴ καρδιὰ τί θὰ γενῇς;

Σὰ ρθοῦν τὰ μάτια τ' αὐριανά,
Θὰ ρίξουν τάχα ἀλαργινὰ
Βλέμματα καὶ στοὺς ἀλαφροὺς
Λικούς μας ξάγναντους ἀφρούς;

Ἢ μόνο ἡ θάλασσα ἡ πλατειὰ
Θὰ μᾶς φορέσῃ μιὰ νυχτιὰ
Στεφάνι της, ὡς ποὺ νὰ βγῇ
Νὰ μᾶς σκορπίσ' ἄλυκ' αὐγή,

Στὸν ἥλιο νὰ μᾶς ρίξῃ ἐμπρὸς
Ποὺ θὰ προβαίνῃ λαμπερός,
Καὶ στὴ γαλήνη τὴ στρωτὴ
Τ' ἀχνόφεγγό μας θὰ σβυστῇ;

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΕΝΩ μέσ᾽ στὸ σκοτάδι
ποὺ πνέει τὴ σιγαλιά,
Ζευγαρωμένα, ὁμάδι,
Κοιμοῦνται τὰ πουλιά,

Ξάφνω μιὰ ἀνατριχίλα
Μέσ᾽ στὰ κλαδιὰ περνᾷ
Καὶ μιὰ κραυγὴ στὰ φύλλα
Καὶ ἡ σιωπὴ ξανά·

Κι᾽ ὁ νοῦς μέσ᾽ ἀπ᾽ τὴ σκέπη
Τῆς νύχτας τὴ βαθειά,
Τὸ δρᾶμα ἀχνὸ τὸ βλέπει,
᾽Ενῶ χτυπᾷ ἡ καρδιά…

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η ΣΚΙΕ χαριτωμένε ἐσὺ
Τοῦ δέντρου τοῦ μοναχικοῦ!
Μήτ' ἀγκαθιές, μήτε κισσοί,
Μήδ' ὄνειρον ὕπνου κακοῦ.

Ξύπνος ἀνάλαφρος, γλυκός,
Ἕνα ψιθύρισμα τερπνό,
Γαλάζιος οὐρανός, γλαυκός,
Χάρμα τἀντικρινὸ βουνό!

Ὦ θάλασσα! ποὺ μακριὰ
Χρυσίζ' ὁ κόλπος σου ὁ κρυφός,
Μέσ' ἀπ' τὰ στάχυα τὰ ξανθά,
Δεύτερο πέλαγο ἀπὸ φῶς,

Τόσο ἁπαλό, ποὺ οἱ λογισμοὶ
Γλυστροῦν ἀπάνω του καὶ πᾶν,
Μήτε βαρκοῦλες μὲ πανί,
Μήτε πεταλουδίτσες κἄν...

Ὦ θάλασσα, μὴ μὲ καλῇς,
Μὴν πέρνῃς μου τὴν εὐτυχιά!
Τὸ ξέρω μιᾶς καρδιᾶς τρελλῆς
Πολὺ τῆς πέφτ' ἡ συντυχιά.

Τέτοιας γητεύτρας ἐρημιᾶς,
Ποὺ τὴν ποθοῦσε μιὰ ζωή,
Βγαλμένη ἀπὸ τῆς τρικυμιᾶς,
Τὴ σκοτεινιὰ καὶ τὴ βοή.

Ὦ! ξέχασέ με τώρα πιά,
Θάλασσα, κάτ' ἀπ' τοῦ τρανοῦ
Δέντρου τὰ πράσινα κλαδιά,
Γαλήνεμα μικροῦ οὐρανοῦ,

Στὴ ζοφερή μου τὴν ψυχή,
Ποὺ τώρα πρώτη μου φορά,
Τὴ νοιώθω μέσα μου ν' ἀχῇ,
—Ξεπεταροῦδι στὴ χαρά....

ΑΠΟΡΡΗΤΟ

Στ' ἀφώτιστο μέσα ἡ ψυχή μου σαλεύει·
Ὦ ἀπόκρυφο ἐσὺ τῆς καρδιᾶς μου σαράκι,
Καϋμέ μου, σὲ πίνει καὶ δὲ σὲ στερεύει,
Μιὰν ἄσβυστη λαύρα σὲ πίνει, ὢ φαρμάκι!

Ἀνθίζουν οἱ κάμποι, καὶ τί σὰν ἀνθίζουν οἱ κάμποι;
Τὸ χιόνι κι' ἂν λυώνῃ ψηλὰ στὸ βουνό;
Τὸν ἥλιο μου τώρα, καιρὸς ποὺ δὲ λάμπει,
Τὸν ἥλιο μου τώρα, καιρὸς ποὺ θρηνῶ!

Στὸ μαῦρο μου κόσμο, τὸν ἔρημο κι' ἄχαρο,
Φτεράει νυχτοποῦλι ἀστραπόδαρτο ὁ νοῦς·
—Στὸ ξέφωτο μὴ μὲ τραβᾷς, δὲ μπορῶ
Μακριὰ ἀπὸ σκοτάδια κι' ἀπὸ κεραυνούς...

ΣΤΟ ΣΑΤΥΡΟ ΜΙΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΒΡΥΣΗΣ

ΦΑΥΝΟΙ καὶ Σιληνοὶ γυρτοὶ στὸ βάθρο ἑνὸς Σατύρου,
Καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἀκίνητο τοὺς καθρεφτίζει·
Ὅραμα πρᾶο καὶ θλιβερὸν ὅλα τριγύρου,
Ὅλα τῆς μούχλας τὸ ἄρωμα τὰ ἀρωματίζει...

Ὢ ἐσὺ τοῦ πόθου! ἡ δόξα σου αἰώνια νἆνε!
Ἔτσι νὰ μένῃς τραγικός, πιὸ κι' ἀπὸ μόνος,
Δίχως λαλήματα τερπνὰ νὰ σὲ ξυπνᾶνε,
Δίχως κανεὶς ἀπάνω σου πράσινος κλῶνος.

Ρόδα καὶ φύλλα στὴν κορφὴ τὴν ἱερή σου,
'Απ' τὴ λειχήνα κι' ἀπ' τὰ μοῦσκλα φαγωμένα,
Κ' ἐκείν' ἡ 'Αμαδριάδα σου, ἔγνοια πικρή σου,
Τόσο ποτὲ ὅσο σήμερα μακριὰ ἀπὸ σένα.

'Ανίλεη πνέει ἡ πνοὴ στὰ μυροβόλα
Κι' ἀδύνατη ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ὅσων κλαῖμε
Κι' ἀπάνω ἀπ' τὰ παράπονα, ἀπ' τὰ δάκρυα ὅλα,
Τὰ ποὺ ποτὲ δὲ θ' ἀνεβοῦν, τὰ ποὺ δὲ λέμε...

Αἷμα χυμένο τῶν ἀνθῶν, κι' αἷμα χυμένο
'Απ' τὴν καρδιὰ τόσων πουλιῶν, τόσων θανάτων!
Κ' ἐγὼ στὴ βουβαμάρα αὐτὴ νὰ περιμένω
Κραυγὲς καὶ γέλια τῶν Νυμφῶν καὶ τῶν Τεράτων..

ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ

Ολα βουβὰ τριγύρω μου, στὴν πάχνη ὅλα κρυμμένα,
Χαμένα κάτ' ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπ' τὸ σκοτάδι κάτου,
Μὲ τὸ βαρὺν ἀέρα τους μ' ἔπνιξαν ξάφνω ἐμένα,
Θαμπόνοντάς μου τὴ στερνὴ ρονιὰ τοῦ ἀναβλεμμάτου.

Μὰ δάκρυο δὲν ἐστάλαξε, μήδ' ἔλαμψε κανένα
Στὸ ξαναμένο βλέφαρο, στητὸ στὸ λάγγεμά του,
Καὶ τὰ δικά μου ἀγροίκησα βαθειά μου καὶ τὰ ξένα,
Καρδιόχτυπα ἀνατάραχα σὲ μιὰ σιωπὴ θανάτου.

Κ' εἶπα τὸ χαῖρε δυὸ φορές, καὶ μέσ' στὸ χάος ὁ ἦχος
'Εχάθη, ὡς ἀντιβόησε ὁ βυθὸς τοῦ κάτου κόσμου,
Μήνυμα πὼς σφραγίστηκε παντοτεινὰ ὁ χαμός μου·

Καὶ μένει ἐπίσημος, ἁδρός, ὁ ἀριστοκράτης στίχος,
'Αξήγητος, σιβυλλικός, ν' ἀνησυχῇ μονάχα
Τὰ πνέματα ποὺ ἀδύνατα παλεύουν νυχτομάχα…

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Είχα ἕνα πουλάκι μέσα στὸ κλουβὶ
Ποὺ γλυκὰ μοῦ τραγουδοῦσε ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ.
Ἡ ζωή μου τώρα πῶς ἀπόμεινε βουβή!
Ὅλ' ἡ ἄχαρη ζωή μου στὸ σκοτάδι.

Κάποτε θαρρῶ σὰν κάτι νὰ περνᾷ
Καὶ νὰ φτερουγᾷ ἀλαφρὸς ὁ ἥσκιος τοῦ πουλιοῦ μου,
Καὶ τὸ βλέπω τότε νὰ πετᾷ ξανά,
Στ' ἀνοιγμένο τάσι τοῦ χεριοῦ μου.

Καὶ ξυπνῶ κι' ὁ ἦχος ὁ ἀγαπητὸς
Τοῦ παλιοῦ κελαϊδισμοῦ του σὰ νὰ ξανασβύνῃ,
Κ' ἀπομένω μέσ' στὸ δίχτυ τῆς νυχτός,
Μὲ τὸ χέρι μου ἔξω ἀπὸ τὴν κλίνη…

II

Τὸ μικρὸ κλουβί του τ' ἄδειο μέσ' στὸ φῶς
Τῆς γιορτῆς ἡμέρας, κάθε αὐγὴ τὸ ἴδιο κρεμασμένο!
Μὲ τὴ βουβαμάρα του δένεται ὁ κρυφὸς
Πόνος μου, ποὺ ζῶ καὶ δὲν πεθαίνω...

Τραγουδίστρα βρύση, ἡλιόχαρο κλαδί,
Νά, σοῦ φέρνω πάλε τὴν ἀποξενιά μου·
Τὸ ταιράκι τώρα τοῦ πουλιοῦ μου κελαϊδεῖ,
Μοίρεται ἡ χαρά μου, ἡ συμφορά μου...

Ὢ, μὴ μὲ γελᾶτε, τέτοια μιὰ καρδιὰ
Νὰ μπλεχτῇ, νὰ πέσῃ μέσ' σὲ τέτοια ἀγκάθια!
Ξέρετε τὴ γλῶσσα τῆς σκλαβιᾶς; βαθειὰ
Τὰ πονέσατε ποτὲ τὰ μικρὰ τὰ πάθια;

III

Τάχατε κανένας μ' εἶδε μοναχό,
Νἄχω μὲ τὸ χέρι σκεπαστὰ τὰ μάτια ;
Μέσα στὸ τραγοῦδι νὰ βαρυμαχῶ
Καὶ νὰ σπάζ' ἡ δύναμή μου ἀπάνω σὲ πλεμμάτια,

Σὲ πλεμμάτια σιδερένια, σὰν τῆς φυλακῆς
Τοῦ φαιδροῦ, τοῦ δύστυχου πουλιοῦ μου,
—Μιᾶς ψυχῆς κλεισμένης, μαύρης, τραγικῆς,
Σκλάβας ἀδερφούλας τοῦ νεκροῦ ἀδερφοῦ μου...

(Μίμηση ἀπὸ τὸ 'Αγγλικὸ)

ΟΙ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΚΟΣΜΕ φτωχέ, ἀξανάσαστε, δυστυχισμένε,
Μέρα καὶ νύχτα πάντα στὴ βοή,
Ὅλ' ἡ ζωή σου στ' ἄρμενα, λῦνε καὶ δένε,
Τράβα κι' ἀμόλα εἶν' ὅλη σου ἡ ζωή !

Κόμποι ὁ ἱδρώς, ἡ ἀποκοτιὰ φόβος καὶ τρόμος,
Ἴσκιος ἡ ἐλπίδα, ἡ δύναμη καπνός,
Περίπαιγμά σου ἡ ποδισιά, ὁ ἐνάντιος δρόμος,
Ὁ οὐρανὸς ἀπάνω σου ἀδειανός.

Στόματα μαῦρα ὅλ' οἱ βυθοί, διάπλατα χάη,
Χίλιοι κρυφοὶ χαμοὶ καὶ φανεροί,
Σφύρινες, πόρφυροι, γεμάτα ἂν τὰ πελάη,
Μὰ ἡ θύμηση τῆς γῆς ἡ πιὸ πικρή !

ΣΕ ΝΕΟ ΦΙΛΟ

Αμαραντο τῆς δάφνης τὸ κλωνὶ
Καὶ τίποτ' ἱερώτερο στὸν κόσμον ἄλλο,
Παρὰ νὰ βρῇ κανένας τὴ θανὴ
Γράφοντας τ' ὄνομά του στὸ μεγάλο

Βιβλίο τῆς πατρίδας, φωτεινὴ
Σὰν βγαίνει ἀπὸ τὴν τρικυμία κι' ἀπ' τὸ σάλο
Μέρα, στεφανωμένος τὸ κλωνὶ
Θὰ παραδίνετ' ἀπ' τὸν ἕνανε στὸν ἄλλο,

Νέε μου φίλε ! στοὺς αἰῶνες δοξασμένος·
—Νάτη, ἡ Ἀθανασία σὲ περιμένει !
Κράζ' ἡ Ἑλλάδα ἀνάσταση στὸ Γένος,

Ἀπ' τῶν ἡρώων τὰ κόκκαλα βγαλμένη·
Πρόσφερε τὴ ζωή σου, τίποτ' ἄλλο,
Μικρότερο ἀπ' αὐτὴ καὶ πιὸ μεγάλο !..

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Α ΚΟΜΑ πιὸ ψηλότερα κι᾽ ἀπ᾽ τοὺς ἀετούς, κι᾽ ἀκόμα
Ψηλότερ᾽ ἀπ᾽ τὰ νέφη,
Ποὺ νὰ μὴν ξεχωρίζ᾽ ἡ γῆς, τὸ μάτι ἐκεῖθε ὡς στρέφει,
Παρὰ σὰ σβῶλος χῶμα,

Ψηλότερα ὅλο νὰ πετᾷς, νοῦς καὶ καρδιά, ν᾽ ἀγγίζῃς
Τὸν οὐρανὸ μὲ τ᾽ ἄστρα,
Καὶ σὰ ν᾽ ἀφίνῃς τὸ κορμί, μέσ᾽ στὴν αἰθέρια πάστρα,
Σὰν πέτρα νὰ λαμπίζῃς,

Σὰ διαμαντόπετρα στὸ φῶς τὸ χρυσαφὶ τῆς μέρας,
Κ᾽ ἐνῷ θὰ κατεβαίνῃς,
Ὕμνος Πινδαρικὸς ν᾽ ἀχῇ δόξας εὐτυχισμένης,
Ὅλος ὁ γύρω ἀέρας!

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΑΜΑ

Εδω μπρὸς στὸ περίστυλο τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, μόλις
[φταστός,
Σ' ἔκσταση ὁ νοῦς (σὲ θάματα παρόμοια ὡς τώρα ξένος),
Στὴ μετουσίωση ἡ ψυχή, στὸ θάλος μέσα τοῦ φωτὸς
Ὅλ' ἡ καρδιά,—ὁ εὐτυχισμὸς ὕμνος μαρμαρωμένος!

Σκέψη καμμιὰ ἄλλη, ἀντίφωνο πολύβοο μήτε· ρεμβα-
[σμός,
Στὰ τέλια τοῦ χρυσοῦ κισσοῦ μιὰν αὖρα ἁρμονισμένη,
Τὸ χάλασμα ὅλο λούλουδα, ὁ καιρός, ἡ τύχη, ἕνας σεισμός,
Τ' ἀνάστησε καὶ τἄδεσεν, ὅπως ἡ φύση δένει!

Ἀνηφορίσματα ἱερά, σὲ βάτους μέσα καὶ ἀγκαθιές,
Γεμάτος τώρα ἀπ' τὸ διπλὸ ρυθμὸ τὸ γύρω, νά με!
Τὴν ἀγωνία μου ξέχασα καὶ τὶς πληγές μου τὶς βα-
[θειές,
Καὶ σᾶς δοξάζω στ' ὄνειρο τὸ ξύπνιο ποὺ κοιμᾶμαι.

ΤΡΙΠΤΥΧΑ

ΤΟ ΤΑΜΑ

Σειρες, σειρὲς ὅλ' οἱ πιστοὶ κι' ἀτέλειωτος ὁ δρόμος·
Κι' ὁ κύκλος τῶν μονότονων ὡρῶν, ἀχάριστος, πικρός·
Στὴ λιγοστὴ ξαλάφρωση βαρὺς κι' ὁ ὕπνος, ὅμως
Τ' ὄνειρον ἄφταστης χαρᾶς, ἄστρο ἀναμμένο ἐμπρός.
'Αλλοίμονο! ὅσοι φτάσετε φτωχοί, τί σᾶς προσμένει!
Μεσόστρατοι ποὺ ἐπέθαναν ἐκεῖνοι εὐτυχισμένοι!..

ΤΑ ΦΥΛΑΧΤΑ

ΕΓΚΟΛΠΙΑ εἴχαμε πολλά, καλὰ σφιχτοδεμένα
Στὰ στήθη ἀπάνω τὰ φτωχά, χρόνια καὶ χρόνια, μὰ ὅπως,
Μικροί, τὴν κάθε ἐλπίδα μας κλειούσαμε στὸ καθένα,
Μᾶς φαίνονταν δῶρο Θεοῦ κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ κόπος,
Καὶ πιὸ πολὺ πιστεύαμε στὰ θάματά τους, μιὰ φορά,
Ποὺ ἡ διάθεσή μας ταὔρισκε πότε βαρειά, πότε ἀλαφρά!..

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Αν εὐδοκήσῃ ἡ δόξα σου, Κύριε, νὰ ἐλεήσῃ
Τὴν ταπεινότη τῆς φτωχῆς κι' ἄθλιας ζωῆς μας, ἡ ὥρα,
Τῆς πρὸς ἐσὲ μετάκλησης γιὰ μᾶς ἂς μὴν ἀργήσῃ,
Κ' ἡ χάρη σου, στὸ θρόνο σου μπρὸς ἂς μᾶς φέρῃ τώρα!
Νὰ γίνωμε ὑποπόδια τῶν θείων ποδῶν σου, ὢ Πλάστη!
—Δὲν εἶνε ἡ σάρκα, ἀλλὰ ἡ ψυχή, Πατέρα, ποὺ ἐκουράστη...

IEPA

Ὠ ΠΩΣ κοιμᾶστε ἀγαπημένοι!
Κ' ἡ σιωπή σας τί χαμός!
Τὸ ξύπνημά σας δὲν προσμένει
Κανένας μάταιος στοχασμός,

Μήτε καὶ ποὺ τ' ἀναζητάει
Καμμιὰ τῆς φύσης ὀμορφιά,
Τὰ χίλια λούλουδα τοῦ Μάη,
Τὸ φῶς, ἡ νύχτα, ἡ ξαστεριά,

Τὰ πέλαγα, τοῦ ἀνέμου ἡ φόρα.
Τὰ λιμανάκια, οἱ κορυφὲς —
Ὦ πολυαγαπημένοι! τώρα
Στὴς φυλακές σας τὶς κρυφές!..

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΣΕ ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΟ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ φίλε, βεβαιώσου
Πὼς ὁ καιρὸς ἀγιάτρεφτο μ' ἀφίνει·
Κι' ἂν τῶν ματιῶν μου στέρεψεν ἡ κρήνη,
Μὰ κλείνω μέσα μου ὅλον τὸ χαμό σου!

Ποιά δολερὴ στὴν ἔγνοια μου γαλήνη!
Μὰ τοῦ καϋμοῦ τοῦ ἀξέσπαστου, τοῦ τόσου,
Πὼς τρέμω, μή, στὸ θεῖον ἀναπαμό σου,
Μὴ φτάνῃ ὁ πόνος μου ὅλος, ποὺ δὲ σβύνει!

Νὰ σὲ ταράζω τάχα ὅπου κι᾽ ἂν εἶσαι ;
Τί θέλεις κάθε τόσο ᾽στ᾽ ὄνειρό μου;
Στὴν εὐτυχία τῆς λήθης, φίλε, σβῦσε!

Κι᾽ ἀπ᾽ τὴν γωνιὰ τοῦ μαύρου ἐκείνου δρόμου,
Δὲ θέλω νὰ σὲ δῶ πάλι νὰ στρήψῃς
Μ᾽ ἐκεῖνο τ᾽ ἀχνοσκέπασμα τῆς θλίψης...

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΤΗ ΣΙΝΙΟΡΙΝΑ
DAISY DE PINNA*

Οχι, δὲν ἔχει ἀνθοὺς ἡ ὥρα ἐτούτη
Νὰ σὲ στολίσουνε πρεπούμενά σου, ὦ Ντέζη !
Μὲ διαμαντόπετρα, μὲ ἀχάτη, μὲ ζουμπροῦτι
Τοὺς πετροβόλισε ὁ κακὸς ποὺ μ' ὅλα παίζει.

Κι' ἐγὼ τὸ γιασεμὶ νὰ κλαίω καὶ τὸ κρεμέζι
Γεράνι, ποὺ ἄστραψαν ἐδῶ ἀπὸ τὸ Μπεροῦτι,
Σκόπια στῆς Πέρσιας τὰ χαλιά, ὅπου οἱ Τσερκέζοι
Σοῦ τἄστρωναν ἕναν καιρὸ καὶ οἱ Ἀρναοῦτοι.

---

* Ἡ νέα πέθανε στὴ Μασσαλία τὸ 1916. Τὰ παιδικά της χρόνια τᾶζησε στὴν Τουρκία καὶ θυμώτανε ἀκόμα λίγες ἑλληνικὲς λέξεις.

Καὶ νὰ κυττάζω τὰ χειλάκια τὰ κλεισμένα,
Ποὺ κελαδούσανε ὥς προχτὲς — Χάρες καὶ Μοῦσες! —
Σὲ πρόσχαρους σκοπούς, τραγούδια ξένα.

Καὶ νὰν τοὺς λείπ' ἡ ἀναπνοιά τους, ποὺ σὰ διόσμος
Μοσκοβολοῦσε ὀλίγο πρίν, ὄντας γυρνοῦσες
Καὶ μὤλεγες χαμογελῶντας — Μαῦρος κόσμος!..

ΝΩΝΤΑΣ Λ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ

Του ονείρου τους ρυθμούς και του θανάτου
Μαζύ σου δὲν τοὺς πέρνεις, ὢ ἀκριβέ!
Τὰ πάντα μάταια κι' ἀνώφελα ἐδῶ κάτου,
Ἔξω ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ περίζωνεν ἐσέ.

'Αετόπουλο καὶ τἄπλερα φτερά σου
Τόσο κρυφὰ τὰ ξάνοιγες ἐσύ,
Ποὺ τἄξαφνο κ' αἰθέριο πέταμά σου,
Μόλις τὸ μάτι ἐπρόφτανε νὰ δῇ.

Ὡραῖος, μυστικός, ταξιδεμένος
Στοὺς κόσμους μέσα τοὺς ἰδανικούς,
Δὲν πᾷς νὰ κοιμηθῇς λησμονημένος,
Τὸ φῶς του ἀφήνει πίσω του ἕνας νοῦς.

Κι' ὅταν ὁ στῖχος σου αὔριο θ' ἀστράψῃ *
Μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς τέχνης σου φτερά,
Θὰ σκύψ' ἡ ἴδια ἡ Μοῦσα νὰ σὲ κλάψῃ
Μὲ μιὰ σπασμένη λύρα στὴν καρδιά...

---

* Τὸ ποίημά μου αὐτὸ γράφτηκε πρὶν ἐκδοθῇ τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ, ποὺ τυπώθηκε μετὰ τὸ θάνατό του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΩΡΑ σ' εὐλάβεια μνήμης, ὦ 'Απολλώνιε, ζῆσε,
Νέος μαζὶ κι' ἀρχαῖος, μιὰ λύπη, μιὰ χαρά !
Σὰν ἀπ' τὸν Πραξιτέλη μαρμαρωμένος νὰ εἶσαι
Καὶ σὰ ζωγραφισμένος ἀπ' τὸ Λα — Κανταρᾶ.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ τοῦ Πέτρακα—στὰ διαλογίσματά μου—
Δὲν κρύφτηκε στὴ μαύρη γῆ, τρεῖς πῆχες πιάνει χάμου,
Σὰν τὸν τιμωρημένο γιὸ τοῦ Βασιλιᾶ Πριάμου.

Ὅμως, ὅπως ὁ Ἕκτωρας, στὸ πεῖσμα τοῦ θανάτου,
Κι' αὐτὸς μιὰ μέρα εὐλαβικὰ θὰ σηκωθῇ ἀπὸ κάτου,
Στὴν ὀμορφάδα Ἀπόλλωνας καὶ στὴν ἁρματωσιά του.

ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Μια σιωπή, καὶ τώρα ἔχει περάσει
Στ' ὄνειρο μέσα ἡ πλάστρα σου ἡ ζωὴ —
Πνοὴ ποὺ δὲ χαϊδεύει πιὰ τὰ δάση,
Σβυσμένη στ' ἀκρογιάλι μουσική.

Ἀλλοί, στὴ σκέψη τὴν τυραγνισμένη,
Ποὺ τἄπιαστα νὰ πιάσῃ πολεμᾷ!
Καὶ τίποτε νὰ μὴ σὲ ξαναδένῃ
Μὲ τὰ καθημερνά, τ' ἀνθρωπινά...

Κι' ὅμως ἰδοὺ τοῦ βράχου ἐκείν' ἡ ἄκρη·
Πόσες φορὲς οἱ δυό μας ἐδ' ἐκεῖ,
Δὲν ἀπονυχτωθήκαμε, τὰ μάκρη
Τῆς θάλασσας κυττάζοντας μαζί!

Μαζί! μὰ τώρα οὔτε ἴσκιος ἀπὸ σένα,
Οὔτε ὅση μιᾶς ἀνάσας ταραχή,
Στὰ μάτια μοναχὰ τὰ λυπημένα
Σὲ φέρνει ἀχνὸν ἡ μαύρη διαλογή.

Καὶ σὲ ρωτῶ, — καλέ μου, ἀξέχαστέ μου,
Θὰ σὲ ξανάιδω, πές μου, ἄλλη φορά,
Θὰ σὲ μαντέψω πουθενά, ἢ ποτέ μου,
Καὶ σ' ἔχασα γιὰ πάντα ἀληθινά;

Τὸ πνέμα ἐκεῖνο, ἐκεῖνο! σφραγισμένο
Μὲ τὴ χρυσὴ σφραγίδα τοῦ φωτός,
Ἔσβυσε, πάει, ἢ νὰ τὸ περιμένω
Νὰ μὲ ξαναφωτίσῃ μ' ἄλλο φῶς;

Τῆς πίστης σου κι' ἂν ἤτανε μιὰ στάλα
Στὴ σκοτεινή μου νἄσταζε καρδιά,
Δὲ θὰ μὲ τυραγνοῦσε, μέσα στ' ἄλλα,
Τέτοια τοῦ λογισμοῦ μου ἀνατριχιά.

Μὰ τὴν ἐλπίδα σύντροφη ἐλεοῦσα,
Θὰ κλειοῦσα μέσ' στὰ βάθη τῆς ψυχῆς,
Κ' ὑπομονετικὰ θὰ καρτεροῦσα
Νὰ σὲ ξανάβρω, νὰ μὲ ξαναβρῇς...

JEAN MORÉAS

ΑΠΑΝΩ ἀπ᾿ τὰ θολὰ νερὰ τῆς λίμνης Εἱμαρμένης
Ἐπέρασεν ἀτάραχος ὁ ἴσκιος σου κ᾿ ἐχάθη,
Καὶ τὰ κομμάτια πέσανε μιᾶς λύρας συντριμμένης,
Μέσ᾿ στὰ πικρά της πέσανε τὰ βάθη.

Τ᾿ ἀπελπισμένο κίνημα τῆς θέαινας Μελπομένης,
Ἀνώφελα ξοπίσω σου ἱκετευτικὸν ἐχάθη,
Ἀνώφελα σοῦ φώναξεν ἀπ᾿ τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
— Ποῦ φεύγεις, ἐκλεχτέ μου, ποῦ πηγαίνεις!

Ἐπέρασεν ἀτάραχος ὁ ἴσκιος σοὺ κι᾿ ἐχάθη·
Καὶ τώρα μὲ τὸν ἄνεμο καὶ μὲ τὸ φῶς ὑφαίνεις
Καινούργιους νόμους καὶ ρυθμούς, σὲ πλάτη καὶ σὲ βάθη,
Καθὼς περνᾷς, καθὼς γοργοδιαβαίνεις.

Μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔσμιξες, δικός σου δὲν ἐχάθη
Μήτε ἦχος, μήτε ἀντίλαλος, μήτε σκοπός, καὶ δένεις
Ἀκόμα ἐσύ, μὲ μιὰ ἀστραπὴ νυχτὸς τρικυμισμένης,
Τὴ γῆ καὶ τ᾿ οὐρανοῦ, δένεις, τὰ βάθη . . .

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΜΝΗΜΗ ἱερή! ὅσο θάνατος μὲ τὴ ζωὴ παλεύει,
Τόξο λαμπρό, σελάγιζε στὸν ἀξεθύμαστο οὐρανό.
Ψηλότερα, στὸν ἕβδομο, κανένας δὲ θ' ἀνέβη,

Παρὰ ὅποιος, ἀπαρόμοιαστος, χάρισμα θεϊκό,
Τὸ στοχασμό του πρόσφερε σὲ θαμασμὸ καὶ χλεύη
Καὶ τὸ αἷμα του γιὰ δύστυχων ἀνθρώπων λυτρωμό

ΣΟΦΙΑ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΚΥΡΙΑ, συγχώρεσε μπροστὰ στὴ μνήμη σου τὴν ἱερὴ
Ν' ἀφίσω τὸ λουλοῦδι αὐτό.
Μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο σου ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ
Καλογερίστικο, τὸ θαμασμό μου. —Εὐχαριστῶ
Σας, θεοί, ὅτ' ἡ ψυχή μου ἀνεβαίνει,
Τὸ στίχο μου δεμένη,
Στὸν τρίτο καὶ στὸν τέταρτο οὐρανό,
Ποὺ τώρα νέοι Διόσκουροι, αὐτὴ κ' ἐκεῖνος,
Θ' ἀνάψουν τὸν καινούργιο ἀστερισμό· στεγνὸ
Μένει τὸ βλέφαρο, ἥσυχο, κι' ὁ θρῆνος
Δὲ στέκει τέτοια ἐπίσημη στιγμή,
Κατάνυξη γεμίζει ὅλο μου τὸ εἶνε·

Περίπνεμα τῶν δυὸ ἀστεριῶν σκέψη μου γίνε,
Κ' αἰθέρας, στοχασμέ μου ἐσύ,
Τὸ γαλαζόθαμπο τῆς ὥρας νὰ ντυθῆτε. — Ὦ ! μή,
Κυρία, σοῦ βαρύνει ἐδῶ τὴν κοίμηση
Τοῦ σώματός σου λυγισμένο μου τὸ γόνα,
Μήδ' ὅσο μιὰ σταγόνα
Νυχτερινῆς δροσιᾶς, κ' ἴλεη γενοῦ
Μέσ' ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἀτάραχου οὐρανοῦ.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

1

Μες' ἀπὸ τὸ θαμπὸ γιαλὶ τοῦ παραθύρου στέκει
Τὸ φάντασμα τῆς συμφορᾶς, ἐνῷ μακριά, πλατειά,
Στὴ νύχτα τὴν ἀσβολερή, τρελλὸ τὸ ἀστροπελέκι
Γράφει πεντάλφες στ' οὐρανοῦ τὴν πλάκα μὲ φωτιά.

Σημεῖα, μηνύματα κακά ! Τὸ μαῦρο κυπαρίσσι
Λαμπάδισε ἀπ' τὸν κόκκινο μεγάλο κεραυνό,
Καὶ τὸ παράθυρο ἄνοιξε κι' ὥρμησε ἡ ἄγρια φύση
Νὰ παίξῃ ἐκεῖ μ' ἕνα ἄχαρο συντρίμμι ἀνθρωπινό . . .

2

ΛΥΧΝΟΣ τρεμόφεγγος ὁ νοῦς νὰ σβύσῃ ἐνῷ παλεύει
Μέσα στὸ χάος φοβερῆς ὥρας, ποὺ ἡ σιωπὴ
Πιότερο κι᾽ ἀπὸ μακρινὴ κλάψα ἢ κραυγή, σαλεύει
Τὰ φρένα, ἀκόμα κάνοντας ἡ ἀνάσα νὰ κοπῇ,

Πῶς ξετυλίγεσαι ἄξαφνα μάταιη ζωή, ἀπ᾽ τὴν πρώτη
Μέρα ποὺ ἀνανοήθηκες, μπουμποῦκι στὸ κλωνί,
Καὶ πέρασες τὴν ἄνθηση, καὶ βγῆκες ἀπ᾽ τὴ νιότη,
Καὶ τὸ χειμῶνα ἀντίκρυσες ἔτσι μὲ μιᾶς γυμνή!

3

Τωρα ποὺ πάλι ἡ γαληνιά, βαθειὰ συννεφιασμένη,
Σκεπάζει μὲ συμπόνεση καὶ κόσμο κ᾽ οὐρανό,
Στέκετ᾽ ὑπομονητικὰ ἡ καλή μου καὶ προσμένει
Ν᾽ ἀνάψῃ τὸ κεράκι της ἀπὸ ἄστρο αὐγερινό.

Ὅμως κανένα ἀντίφεγγο δὲ δείχνει στὸν ἀέρα,
Πῶς ἔρχεται μὲ τὸ λαμπρὸ μονόπετρο ἡ αὐγή,
Κ᾽ ἡ Μοῦσα μου, κελλάρισσα, ποὺ τρέμει τὴν ἡμέρα,
Θὰ μπῇ στὸ ρημοκκλῆσι της καὶ δὲ θὰ ξαναβγῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

Σελίς

LIBRARY
MAY 6 1976
UNIVERSITY OF TORONTO